

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 6 • Perjantaina 5. huhtikuuta 2013

64. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 24 %)

Talous puhutti Kurkijoki-Säätiön valtuuskuntaa

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta kokoontui 16.3. Loimaalla. Eniten keskustelua aiheutti miinusmerkkinen tilinpäätös. Miten tulevaisuudessa asiat järjestetään huoletti valtuuskunnan jäseniä.

Alijäämiseen tilinpäätökseen vaikuttavia tekijöitä selvitti hallituksen varapuheenjohtaja ja rahastonhoitaja Timo Rouhiainen.

- Viime vuoden alussa voimaan tullut sanomalehtiä koskeva arvonlisävero vaikutti myös Kurkijokelaisen talouteen, samoin aina nousevat postituskulut. Toisena suurena tekijänä olivat Perinne eläväksi-hankkeen loppumaksatuksen siirtyminen tälle vuodelle. Pienempinä vaikuttajina olivat OKRA-maatalousnäyttelyyn osallistuminen ja ison eläkemaksun siirtyminen edelliseltä vuodelta vuodelle 2012, valotti Rouhiainen talouden lukuja.

Tämän vuoden toimintasuunnitelmaa käsiteltäessä Kaarlo Kojo esittikin eriävän mielipiteensä kohtaan: Kurkijoki-Säätiö pyrkii tasapainottamaan taloutta. Kojo ehdotti, että hallitus sitoutuisi kolmen vuoden periodiin, jossa menot eivät ylitä tuloja. Kojon esitys ei saanut kannatusta.

- Tarkoitus on hyvä, mutta tällaiseen ei voi sitoutua, koska tulossa on suuria muutoksia, jotka vaikuttavat tämän vuoden talouteen mm. museon muutto, selvitti Timo Rouhiainen.

- Toiminnan taso, kulut ja tuotot kulkevat käsi kädessä. Jos tällainen tavoite asetetaan, se voisi merkitä kolmantena vuonna toiminnan alasajoa, otti hallituksen puheenjohtaja Lauri Laukkanen ehdotukseen kantaa.

Tulevaisuutta rakennetaan yhdessä

Tuleva toiminta ja lehden ilmestyminen tulevaisuudessa aiheutti keskustelua. Valtuuskunta näki parempana lehden hinnan korotuksen ennemmin kuin ilmestymiskertojen vähentämisen.

- Pidän tärkeänä, että lehti ilmestyy tulevaisuudessakin kaksi kertaa kuukaudessa, valtuuskunnan jäsen Eino Vepsä totesi.

Tämän vuoden toiminta painottuu tutuille tukijaloille; Kurkijokelainen ilmestyy 24 numeroa, museo toimii ja tulee muuttamaan kevään/kesän

Valtuuskunnan jäsenet perehtyvät kokouksessa jaettuun materiaaliin Ravinto Ankkuripaikassa Loimaalla, vas. Sirkka Lukka, Ava Sovijärvi, Aimo Jälkö, Jorma Kaartinen ja Antti Eklund, seisomassa Eino Vepsä.

aikana, Pitäjäjuhlat järjestetään 10.-11.8. Loimaalla ja lukijamatkoja tehdään Kurkijoelle.

Moni yksityistalous toivoo lottovoittoa tilanteen pelastajaksi. Sitä ei säätiö haikaile, mutta vetoaa kurkijokelaisiin talouden parantamiseksi. Aikaisempinakin kireinä talousvuosina kurkijokelaiset ovat yhdessä nostaneet talouden, niin nytkin toivotaan. Lahjoitus tai pieni testamenttiosoitus

tasapainottaisi nyt – 15 000 euroa näyttävän alijäämäisen talouden.

Kokouksessa hyväksyttiin vuoden 2012 vuosikertomus ja tilinpäätös sekä vuoden 2013 toimintasuunnitelma ja talousarvio, jossa pyritään tasapainotettuun tulokseen.

Kokouksen puheenjohtaja toimi valtuuskunnan varapuheenjohtaja Osmo Kuosa. Valtuuskunnan erovuoroiset

jäsenet Jorma Kaartinen, Ritva Kätä ja Eira Savolainen valittiin uudelle kaudelle, samoin heidän varajäsenensä Asko Sairanen, Lauri Poso ja Vesa Lukka. Hallituksen jäsenistä uudelle kaudelle valittiin Eero Sinkkonen ja Lauri Laukkanen tilalle valittiin Pekka Ahokas Loimaalta, varajäsenet Martti Meskanen ja Ismo Häyhä valittiin jatamaan.

Lauri Laukkanen jätti hallituksen

Henkilövalintojen jälkeen kokouksen puheenjohtaja Osmo Kuosa kiitti Lauri Laukkasta pitkästä vastuunkannosta hallituksessa.

- Olen toiminut hallituksessa yhdeksän vuotta, josta suurimman osan puheenjohtajana tai varapuheenjohtajana, nyt on aika antaa muille tilaa, valotti Laukkanen päätöstään siirtyä hallitustehtävistä syrjään.

- Tänä aikana olen monessa liemessä keitetty, heittää Laukkanen humoristisesti ja jatkaa vakavammin, että talous on ollut suuri haaste koko hänen toimintakautensa ajan. Hallituksen lisäksi Laukkanen on toiminut aktiivisesti myös hallituksen alaisissa toimikunnissa, mm. toimitusneuvoston puheenjohtajana ja pitäjäjuhlatoimikunnassa.

- En minä kurkijokelaisuutta jätä, tulen myös vastaisuudessa olemaan jossakin toiminnassa mukana, hymyilee Laukkanen ja kiittää puolestaan kaikkia hänen kanssaan yhteistyötä tehneitä.

Laukkanen lähti merkitsee myös sitä, että säätiön hallituksen puheenjohtaja vaihtuu. Hallituksen järjestäytymiskokous pidetään 4.4., joten uusi puheenjohtaja esitellään seuraavassa lehdessä.

- Näen, että pitää antaa uusille voimille mahdollisuus, perusteli Lauri Laukkanen päätöstään.

Tässä lehdessä

Alhon Nuorisoseuran juoksukilpailut vuonna 1936.

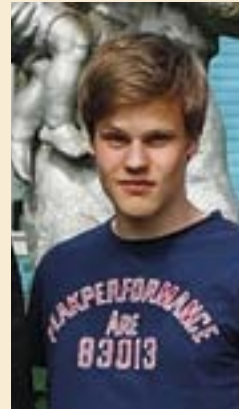
Alhon nuorisoseura siirtyi historiaan

Melkein 100 vuotta toiminut Alhon Nuorisoseura päätti toimintansa maaliskuussa. Liki 30 nuorisoseuralaista, joiden keski-ikä oli eläkeiän paremmalla puolella kokoontuivat päätöskokoukseen, jossa ei vain tehty päätöksiä, vaan myös muisteltiin menneitä vuosia.

Tilaisuudesta lisää sivulla 6

Elämä ennen sotaa

Lapsen syntymä johti pois Elisenvaaran pommituksesta. Miten elämä jatkui? Näitä käsittelee nuori 8-luokkalainen koulutyössään.

Elias Peterzéns on tutkinut sukunsa historiaa ja käynyt myös itse paikan päällä.

Isoäidin perheen vaiheet sivuilla 7-8

Kurkijoen kirkko eläväksi

3D-mallinnus Kurkijoen kirkosta on valmistunut. Julkistamistilaisuus järjestetään Helsingissä parin viikon päästä.

Mittavaa työtä esittelee mallinnuksen tekijä Pjotr Skoblikov.

Tilaisuudesta ja teoksesta sivulla 20

MUISTA ILMOITTAUTUA MATKOILLE!

Huom. Talkoomatkalke ilmoittautuminen päättyy 8.4. kello 12.00!

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 19.4., 3.5. ja 17.5.

5.4.2013

Muutoksia

Sää! Talven puhutuun aihe. Erityispitkän pilvisen keskitalven jälkeen olemme saaneet nauttia aurinkoisista säistä. Yöpakkaset paukuttavat aamuisin toistakymmentä astetta, pitkälti ylikin. Muuttolinut lämmittelevät jossakin rajojemme ulkopuolella. Leskenlehdet piilottelevat hankien alla. Ei kuulu teerien kukerrusta. Talitintit ovat tosin jo varaamassa asumuksiaan ennen kuin röyhkeät kirjosiepot saapuvat. Mutta missä se kevät on?

Se kevät, joka saa ihmiset liikkeelle!

Odotamme säätilaan muutosta. Lämmin lounainen ilmavirtaus toisi kevään ja veisi lumen.

Mutta tuo sana muutos on monelle kuin kirosanä. Muutos on jotakin uutta, erilaista, tuntematonta, arvaamatonta. Jotakin joka ei olekaan vanhaa tuttua rataa menevää. Työntekijälle se tarkoittaa usein epä-

varmuutta työpaikasta. Yritykselle se on edellytys toiminnan kehittymiseen ja jatkumiseen.

Voisiko säätiötä verrata tässä tapauksessa yritykseen. Muutos on tulossa. Uusi tila museolle on tiedossa. Toimituksellekin se tietää muutosta ja muuttoa. Kaupunki edellyttää, että uuteen tilaan tulee päivittäistä toimintaa. Talosta tulisi elävä talo. Elo tulee jokaisen kävijän myötä, uskoisinkin, että museolla kävijöiden määrä nousee ratkaisevasti uuden paikan myötä.

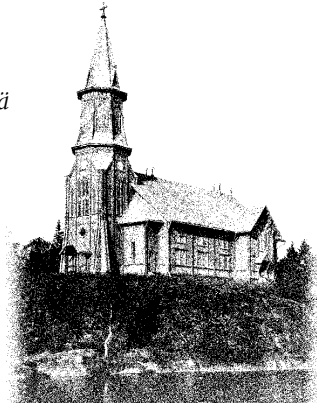
Yhteistä työtä se vaatii. Muutto on kova urakka. Samoin uuden näyttelyn pystyttäminen. Karjalaista talkoohenkeä tarvitaan, mutta siitä myöhemmin.

Iloitaan tästä muutoksesta ja odotetaan lounaisia ilmavirtauksia.

Helena Sulavuori

Hartaus sunnuntaille
7.4.2013
1. sunnuntai pääsiäisestä

Mikä riittää?

Suomen kouluista ja sairaaloista suuri osa on homeessa. Tekniset asiantuntijat mittaavat säännöllisesti sisäilman mikrobi- ja myrkyttöisyyksiä. Sairaasta sisäilmasta kärsiviä on tavattu uskoa vasta, kun mittari on värähtänyt. Ellei mitään ole löytynyt, sisäilmaongelmaa ei ole asiantuntijoille ollut olemassa.

Tilanne on onneksi muuttumassa: sisäilman laatu on alettu uskoa heikoksi myös oireiden perusteella. Vaikka myrkyjä ei voi nähdä tai mitata, niiden vaikutukset voi - ja ne voi ottaa todesta.

Onko olemassa vain asioita, jotka omin aistein voi havaita - vai voiko luottaa myös siihen, mistä toiset todistavat?

Apostoli Tuomas ei luottanut muiden puheisiin. Muut kertoivat kyllä nähneensä ristillä kuolleen Jeesuksen ilmielävänä, mutta Tuomalle tämä ei riittänyt. Ainahan sitä ihmiset kaikenlaista puhuvat - piti nähdä itse.

Ei Jeesuksen tarvinnut sitten muuta kuin tulla ovesta läpi, ja johan Tuomas näki. Lähestulkoon koskikin, Jeesus kun tarjosi haavansa kokeiltaviksi. Siihen ei ollut tarvetta, näköhavainto riitti.

Moni Tuomaan tapaan asioita painottava jakaa maailman luonnollisiin ja yliluonnollisiin. Luonnollisia voi havaita aistein, niitä voi mitata, ne ovat totta. Vastaavasti yliluonnollisia kun ei voi, totuusarvon kanssa on vähän niin ja näin. Joillekin moisten pitäminen totena on lähinnä lapsellista. Tuomalle näyttäytymällä Jeesus osoitti, ettei Jumala ole sidottu ihmisten vetämiin jakolinjoihin. On vain yksi todellisuus. Sen kaikkien ulottuvuuksien havainnointiin ihmisen aistit eivät riitä. Tarvitaan jotain muuta.

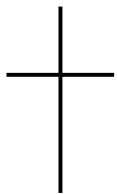
Harva meistä saa Tuomaan tavoin mahdollisuuden nähdä ylönoussutta Jeesusta. Meille jäävät vain toisten kertomukset hänen kohtaamisestaan. Saatammepa havaita senkin, miten tuo kohtaaminen on vaikuttanut noihin toisiin. Jeesus kun tuli julistaneeksi autuaiksi ne, jotka uskovat vaikka eivät näe. Siis onnellisiksi.

Ympäriällämme on Jumalan luoma todellisuus kaikessa rikaudessaan. Vain osan siitä havaitsemme aistein. Riittääkö se osa?

Jukka Helin

Kirjoittaja on Merivoimien kenttärovasti, toimipaikkanaan Suomen Turku.

Kuolleita

Äitini, mumminne,
isomumminne

Lyyli Maria Hartikainen

o.s. Kontulainen

* 5.8.1920 Kurkijoki, Soskua
† 15.3.2013 Vantaa

Vei Herra kotiin
jo uupuneen, tien pitkän
kulkea antoi.
Tarttui käteen
matkasta väsyneen,
eloon uuteen
kulkijan kanto.

Kaivaten ja muistaen
Raimo ja Eila
Sami ja Annika

Timo, Leena, Leo, Joel ja Sini
ystävät ja sukulaiset

Siunaus toimitettu läheisten
länä ollessa. Kiitos osanotosta.

Osanottokiloksia

Lämmin kiitos kaikille, jotka
kunnioititte äitimme

Iida Heinosen

muistoa ja otitte osaa
suruumme.

Aaro Heinonen perheineen
Laura Laakso perheineen

*Muista
surussa
Kurkijoki-
adressilla*

hinta 8 €

saatavissa toimituksesta

Muistettavaa

Mellilän Karjalaiset ry:n Vuosis kokous sunnuntaina 7.4. klo 18.00 Kaarina Ja Raimo Sikiölä. Tervetuloa.

**Hiitolan Pitäjäseuran tarina-
ilta** ti 9.4. klo 18 Tuomarink. 2 Pori. Illan vieraana "Kulta Kalle" Kangasniemi kertomassa muistoja Olympia kullasta sekä ajasta kun Hiitolaiset tulivat Leineperiin. Tervetuloa entiset ja uudet tarinoijat.

Kurkijoki-ilta Vampulan kirjastossa keskiviikkona 10.4. klo 19.00. Kahvitus alkaa klo 18.30. Illan aiheena: Karjalaiset Vampulassa ja karjalaisen sopeutuminen Vampulaan. Osmo Kuosa paikalla. Tilaisuuden järjestävät Vampulan Karjalaiset ja kansalaisopisto.

Hiitolan Pitäjäseuran Sukututkimuspiiri kokoontuu to 18.4. klo 17 Satakunnan Yhteisökeskus (vinttikamari) Isolinnank. 16 Pori. Opastajana Harri Kekki. Tervetuloa. Huom. aika ja paikka.

Onnea

**Esteri Äikää
95 vuotta**

Kurkijoki-Säätiö
onnittelee 95-vuotta
täyttäneitä Esteri Äikäitä
pitkäaikaisesta työstä
säätiön luottamushenkilönä
ja asiamiehenä.

Nimi- päivät

**Huhtikuu
viikko 14**

5 pe Irene, Irina, Ira, Iro
6 la Ville, Vilho, Vili,
Jami, Vilhelm,
Viljami
7 su Allan, Ahvo

viikko 15

8 ma Suoma, Suometar
9 ti Mikael Agricolan
päivä, suomen
kielen päivä, Elias,
Eelis, Eeli, Eljas
10 ke Tero
11 to Verna, Minea
12 pe Julia, Julius, Janna,
Juliaana
13 la Tellervo
14 su Taito

viikko 16

15 ma Linda, Tuomi
16 ti Jalo, Patrik
17 ke Otto
18 to Valto, Valdemar

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kiitoksia

KIITOS

laulaville virpojille, jotka
kiersivät Loimaalla.

Virpojat ilahduttivat
ainakin
Elvi Miikkulaista

Murteella

Mitä seuraavar murren sanat
tarkoittavat? Tarkista tietosi
takasivulta.

1. Kappii
2. Kehata
3. Kasa
4. Höplä
5. Päärme
6. Sottuija
7. Luiska
8. Liikata
9. Linkku
10. Koppelo kopra

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 90 senttiä/mm + alv 24 %
Mustavalk. 70 senttiä/mm + alv 24 %

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 49 euroa
6 kk..... 27 euroa
Pohjoismaat 54 euroa
Muualle 60 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

5.4. Herra, minun Jumalani, kukaan ei ole sinun vertaisesi! Sinä olet tehnyt suuria tekoja, sinä ajattele meidän parastamme. Ps. 40:6

6.4. Ennen tekin olitte pimeyttä, mutta nyt te loistatte Herran valoa. Eläkää valon lapsina! Ef. 5:8

7.4. Ilo valtasi opetuslapset, kun he näkivät Herran. Jeesus sanoi uudelleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minä teidät." Joh. 20:20-21

Virsi 513:2 Jeesus, sinä tiedät kaikki harhatiet. Silti meitä siedät, varjelet ja viet. Ei oma voima riitä oikein elämään. Usko alkaa siitä, käsiisi kun jään.

8.4. Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoitelkaa puhdasta sanan maitoa, jotta sen ravitsemina kasvaisitte pelastukseen. 1 Piet. 2:2

9.4. Minä, minä yksin olen Herra, ei ole muuta pelastajaa kuin minä. Jes. 43:11

10.4. Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, tämä on maailman voittanut: meidän uskomme. 1 Joh. 5:4

11.4. Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi:

"Rauha teille!" Joh. 20:26

12.4. Herra on avuttomien suojeleja. Kun voimani uupuivat, hän tuli avukseni. Ps. 116:6

13.4. Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassaan. Jolla on Poika, sillä on elämä. Jolla ei Jumalan Poikaa ole, sillä ei ole elämää. 1 Joh. 5:11-12

14.4. Jeesus sanoo: "Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani ja ne tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä Isän." Joh. 10:14-15
Virsi 169:2 Monen raskaan ristin alla täällä usein uuvumme. Nosta tiellä vaikealla, kun me maahan vaivumme. Osti meidät verelläsi omiksesi ristilläsi.

15.4. Herran uskollisuus täyttää maan. Herra on sanallaan luonut taivaat. Ps. 33:5-6

16.4. Minä kaitsen itse lampaani ja vien itse ne lepäämään -- näin sanoo Herra Jumala. Hes. 34:15

17.4. Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään. 1 Piet. 2:21

18.4. Jeesus sanoo: "Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani ja ne tuntevat minut." Joh. 10:14

Miniän mietteitä

Tuli mieleen tervehtiä teitä Kurkijokelaisen lukijoita tänä aurinkoisena maaliskuun päivänä. Kuten tunnettua valo vaikuttaa mieleen. Minäkin, ammattisurijan (kuten äiti isää nimitti) tytär, olen iloisemmalla mielellä.

Antin vakavasta sairaudesta huolimatta löytyy vielä kiitoksen aiheita. Se että saa olla kotona eikä ole kipuja. Minun pitäisi piristää miestä, mutta rutisen omia kremppojani.

Tässä hiljattain sain ansioni mukaan, kaaduin Turussa Stokkan edessä, enkä päässyt omin avuin ylös. Nuoret naiset riensivät autamaan. Osa syy lankeamiseksi olivat korkosaappaat, jotka turhamaisuudestani änkesin jalkaani.

Minulla piti olla sopivasti lääkäri 22.3. Olin tilannut sen 17.1., ensin annettiin aika 20.3. sitten siirrettiin 22. päiväksi. Kävelin tosi liukkaalla kelillä terveyskeskukseen, siellä pelästyneen oloiset hoitajat kertoivat lääkärin juuri soitaneen sairastuneensa. Seuraava aikani on 28.3? Näin meillä Turussa, pitäisiköhän

muuttaa Loimaalle?

Vielä maaliskuuhun mennäkseni, se on monen läheisen syntymäkuukausi. Nuorin poikani täytti 2.3. 50 vuotta, mammanpoika Victor 12.3. 18 vuotta ja puoliso Antti 17.3. 70 vuotta. Juhlita ei pidetty. Kirjoitin runon Antille.

terveisin S.A.V.
kurkijokelaisten miniä

Antille

Paljon on ehditty yhdessä kokea,
on ollut suvantoa ja koskea.
Joskus on oltu pahankurin vene on meinannut mennä nurin.

Miten kauan saamme jatkaa
loppuun asti yhtä matkaa
kuljetaan, se päätettiin,
kummankin on hyvä niin.

Kiitos kaikista vuosista näistä
kun olet kestänyt itsepäistä.
Toivon vielä vuotta monta,
tuulista tai tuuletonta.

Kurkijoki-pöytästandaari

Kurkijoki-pöytästandaari on näyttävä koriste-esine jokaiseen Kurkijoki-taustaiseen kotitalouteen.

Vielä muutamia jäljellä!

Hinta 35 €

Nouda tai tilaa
Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Nainen aitan ovella?

Kurkijokelaisessa 2/2013 sivu 5 kyseltiin postikortin naisesta.

Anni Ojalainen Mellilästä soitti ja kertoi, että nainen on hänen kummitätinsä Tyyne Pölkki (myöh. Tiippana) Alhon kylästä. Tyyne Pölkki syntyi 1913 ja kuoli 2004, hän oli syntynyt Mietttilän kylästä. Nainen on avaimessa Pölkin aitan ovea.

Vanhoja kuvia hautajaisiin liittyen

Pitoemäntiä Simo Toiviaisen hautajaisissa. Kurkijoki-museon valokuva-arkisto numero 249.

Leo Räcköläinen täytti 90 vuotta

Pekka Räcköläisen, Ylätalon Pekon kuopus täytti 90 vuotta kevätpäiväntasauksen aikaan 21.3. Pieskämäellä. Hän itse kertoi, "nyt on auennut loppusuora sadan metrin juoksussa."

Elämme historiallisia hetkiä, viimeiset sotaveteraanit ovat vielä joukossamme. Leo joutui 16 vuoden ikäisenä sotatoimiin mukaan Kurkijoen suojeluskunnan poikaosastoon kuuluvana. Kiitos Leon ohella kuuluu kaikille vapaan maan lunastaneille veteraaneille. Elossa ei ole monia, joille kiitoksen voimme osoittaa.

Leon tulevaisuus kauniilla Laatokan rantatilalla Lehtolassa vaihtui sodan jälkeen Etelä-Savoon Pieskämäelle. Elämä oli aloitettava lähes tyhjistä tuntemattomassa ja oudossa ympäristössä maata viljellen sekä metsää hoitaen. Mukana muutti äiti Anni. Nyt jo edesmenneet sisaret Faine, Jenny ja Martta elivät tuolloin jo muualla. Muistot Kuuppalasta ja tietoisuus sitkeistä karjalaisista juurista auttoi ja auttaa jaksamaan.

Historiallisista hetkistä kertoo myös, että Leo on viimeinen Räcköläisen sukunimeä kantava tämän sukuhaaran mies. Jälkikasvua ei itsellä ole, mutta sisarusten lasten ja heidän jälkikasvunsa kautta suvun geenit elävät vahvoina jo monennessa sukupolvessa, kuten kymmenistä synty-mäpäiväjuhlaan osallistuneista havaitsimme. Leolla

on ja on ollut merkittävä rooli jokaisen sukupolven elämässä.

Leon kunto on kestänyt, myönteisellä elämäntasomuksella, yrittämisellä ja huumorilla on pärjätty. Leo viettää vaimonsa Eevan kanssa talvikuukaudet Pieskämäen kaupungin keskustassa kerrostalossa ja kesäkuukaudet Pyhityllä itse rakentamassaan omakotitalossa. Ajokortti 90-vuo-

tialle Leolle myönnettiin viideksi vuodeksi, kunhan kahden vuoden kuluttua tarkistetaan, tarvitaanko ajaessa silmälasia. Auto on tarpeen, kun Leo käy läheisen järven rantaan rakentamillaan saunamökeillä ja tekee kauppaostoksia. Kotiavun ja ruokapalvelun tuella arki sujuu, kun Eeva on jo joutunut luopumaan taloustöistä.

Lämpimät kiitokset ja parhaat kannustukset loppukiriin Leolle, hyvälle ihmiselle ja enolleni.

Marja-Leena Sundgren
Leon Martta-sisaren tytär

Kuva on otettu neljä vuotta sitten eikä ikääntyminen ole ulkomuotoa vielääkään muuttanut. Mitalien rivistö on komea ryhdikkään miehen rintamuksessa.

Piiraskeskustelu kuumeni Amerikassa

Sain 16.3. postia Floridasta. Pääsisältönä siinä oli siellä käyty keskustelu piirakoista. Siellä olivat väittäneet, että karjalanpiirakoita on tehty kautta Suomen jo yli sata vuotta! Linaan suoraan tekstiä saamastani postista, jonka lähettäjä on kurkijokelaisjuurinen Rummunsuolta kotoisin oleva Urpo Heinonen.

”Täällä on keskusteltu paljon piirakoista. Minulle kerrotaan, että ainoa oikeaoppinen piiras on riisipiiras ja että riisipiiraita on tehty Suomessa ympäri maata jo yli sata vuotta. Tietääkseni karjalan piiras yleistyi vasta sotien jälkeen ja karjalaiset toivat sen mukanaan. Mielestäni perunapiiras on se alkuperäinen ja että riisipiiraita alettiin tehdä vasta ehkä viime vuosisadan alussa, kun rata valmistui Pietarin ja Sortavalan (rakentaminen aloitettiin muistaakseni 1890) välillä. Mistä niitä riisejä olisi saatu sinne Kurkijoellekin hevoskyydillä, sillä

Pietariin oli matkaa pitkälti toista sataa kilometriä.

Siellä Kojonkulmalla (Urpon koti oli sodan jälkeen Loimaalla) jokaisessa karjalaisessa perheessä tehtiin perunapiiraita. Vain häihin ja hautajaisiin tehtiin riisipiiraita. Olenko oikeassa? Miina-mummon piiraat olivat parhaita.”

Vastauksena kirjoitin seuraavasti

”Olet oikeassa piirakoiden suhteen. Vai on siellä tuollaisia erittäin väärä käsityksiä piirakoiden historiasta. On hyvä asia, että oikeiset ne väärät tiedot ja puolustat tätä karjalaista herkkuamme. Kun en ole itse mikään kyseisen alan suuri asiantuntija, lainaan tekstiä suoraan alan kirjallisuudesta piirakan historian kohdalta: *Vanhista ajoista alkaen karjalaiset kehittivät piirakoitaan kokeillen erilaisia muotoja ja täytteitä. Laatokan Karjalassa ja Pohjois-Karjalassa*

tehtiin avonaisia ja soikeita piirakoita. Raja-Karjalassa piirakka oli kapea ja siro. Täytteeksi käytettiin aluksi ohraa ja talkkunaa, 1800-luvulta lähtien perunaa ja tattaria sekä myöhemmin kaupan välityksellä Karjalaan saapuneita riisiä ja hirssiä.

Vuosisatoja karjalanpiirakoita paistettiin ainoastaan Itä-Suomessa suhteellisen pienellä alueella. Län-tiseen Suomeen ne levisivät vasta toisen maailmansodan jälkeen karjalaisten myötä. Länsisuomalaisten vastaanotto ei aina ollut lämmintä: ‘Syön mieluummin leivän leipänä ja puuron puurona.’ Vähitellen karjalanpiirakka voitti kuitenkin myös länsisuomalaisten sydämet ja siitä on tullut yhteistä suomalaista ruokaperinnettä.

Huomattava myös on, että nimi KARJALANPIIRAKKA syntyi vasta sotien jälkeisessä läntisessä Suomessa. Karjalassa piirakka oli piiras tai piirakka.”

On hyvä, että sain annet-

tua oikeata tietoutta piirakoittemme historiasta ja varmasti Urpo eli Ray oikeasee siellä ilmeneviä väärä käsityksiä näistä suomalaisten herkuista. Minua ilahdutti myös Urpon toteamus, että ”Miina-mummon piiraat olivat parhaita.” Uskon sen, sillä niin olivat minunkin äitini leipomat. Ja on erinomainen asia, että piiraiden tekotaito kulkeutuu edelleen sukupolvelta toiselle kuten satoja vuosia ennen meitä.

Perinteet siis siirtyvät uusille polville, mutta siirtyessään ne saattavat usein myös muuttua ja sekoittua, kuten on käynyt kauniille karjalaiselle virpomaperinteelle täällä Länsi-Suomessa. Siihen on sotkettu noidat ja trullit, joten alkuperäinen uskonnollinen hyvien toivosten vieminen virpomalla naapureihin on saanut meille karjalaisille oudon ja vieraan muodon.

Terveisin Eino Vepsä

Anni Kotiniemi oli tekemässä piirakoita mummilassa. Anni ja mummi tekivät ja ukki paistoi. Ja tuotteet olivat maukkaita.

Kurkijokisia juttuja

Jyrki-poikani kalassa pappansa kanssa

Isäni oli kala- ja metsämies henkeen ja vereen. Valkjärven vesillä hänen kalastusvälineitään olivat katiskat, verkot, uistimet ja tuulastus atraimineen ja petromakseineen. Toki pitkäsiimakin oli liiterin yllisillä, mutta Valkin vesipinta-ala oli vähän liian pieni siimastukseen. Keuruselän Niittylän mökkimme vesillä pitkää siimaa silloin tällöin käytettiin. Tällöin Ollilanlahti runsaine kaislikkorantoineen oli oiva siimastuspaikka, josta siimalla nousi upeita kuhia ja isoja ahvenia. Niistä isäni oli mestari tekemään rantakalaa voita säästämättä.

Parhaat ja unohtumattomat siimastuspaikat isäni kalakavereineen koki sota-aikana Itäkarjalan Soutjärvellä, josta kertanostolla saattoi nousta saavillinen kalaa, jopa iso 35-kiloinen monni muassaan.

Jyrkin pappi eli isäni piti huolta siitä, että kalastamisen harrastus siirtyy jälkipolville. Näin oli jo tapahtunut minun ja veljeni osalta.

Lie ollut kesä 1969, kun runsaat nelivuotias Jyrki ja hänen Matti-pappansa työnsivät Valkin rannassa veneen vesille ja lähtivät katiskoja kokemaan. Tavan mukaan isäni oli sijoittanut pari katiskaa mökkimme

vastapäisen saaren itäpäätyyn, jossa oli tunnetusti hyvä pyyntipaikka hauelle ja isolle ahvenelle. Tällä kertaa järvi ja sen kuuluisa Ahti olivat varanneet Jyrkille ja hänen papalleen ainutlaatuisen yllätyksen. Isäni nosti voimakkaasti sätkivää katiskaa arvaten ison kalan nousevan. Isopa sieltä nousi vaan eipä Jyrki sen paremmin kuin hänen pappansaakaan arvanneet, että nouseva yli nelikiloinen peto on lähes metrin pituinen ankerias! Eipä isäni ollut uskoa, että Sarkasso-meren kaukaisuudessa kuteva ankerias voisi nousta pieneen Etelä-Hämeen järveen. Se

on muuten ainoa kerta kun ankeriasta tiedetään saadun Hausjärven Valkjärvestä.

Jyrkiä pelotti, kun iso ankerias luikersi kuin käärme pitkin venettä ja hänen pappansa pelkäsi ankeriaan luikertavan yli reunaan takaisin järveen. Ankerias peitettiin haavilla ja saalis säilyi.

Ankerias savustettiin, joskin se vaati pitkän savustusajan paksun nahkansa ansiosta. Vaan olipa Jyrki pappoineen kokenut ainutlaatuisen kalaretken iso ankerias saaliinaan!

Paavo S. Vepsä
Juuret Kurkijoella

60 Kurkijokelainen 60 VUOTTA SITTEN...

Erikoisen hyvistä varsoistaan tunnettu ja loistavilla jälkeläisillä itsensä läpi lyönyt hyviä juoksulahoja periytävä varsoilleen 6 veripistettä antava maamme lahjakkaamman murtolais-suvun loistava täysilahjainen edustaja

Huippujuoksija Pirsto 4191

on oston kautta siirtynyt omistukseemme ja on siitokseen käyttöä varten sijoitettu Mellilän Isoonperään maanvilj. Heikki Ristolaisen hoitoon, puh. Isoperä 36.

Ast. maksu 4.500:- kertakaikkiaan, uusinnat vapaat. Tammat puhdistetaan haluttaessa ja varsollisia tullaan sopimuksesta vastaan.

.....

Mellilän seudun hevoskasvatusyhdistys

Kurkijokelainen N:o 16 – 1953,
lauantaina huhtikuun 18. p:nä

Kirjoituskilpailu NUORISOSEURATOIMINTAA KURKIJOELLA, HIITOLASSA tai uusilla asuinpaikoilla

Kilpailu on kaikille avoin. Voit kirjoittaa tai koota omia tai muiden muistoja tai perustaa esityksesi historiallisiin asiakirjoihin yms.

Kirjoituksen pituus n. 2 liuskaa tai n. 4000 merkkiä
Kirjoitus voi olla kirjoitettu tietokoneella, kirjoituskoneella tai käsin.
Kirjoitukseen voi liittää kuvia, jotka palautetaan.

Palkinnot

Palkintosumma 400 €, jonka palkintoraati jakaa parhaaksi katsomallaan tavalla parhaiden kesken, lisäksi tavarapalkintoja
Voittajat valitsee Kurkijoki-Säätiön hallituksen nimeämä raati.
Voittaja julkistetaan Pitäjäjuhilla Loimaalla 11.8.2013.

Kilpailuaika: 31.5.2013 asti.

Kirjoitukset palautetaan Kurkijokelaisen toimitukseen suljetussa kirjekuoressa nimimerkein varustettuna. Kuoren sisälle laitetaan toinen suljettu kirjekuori, jossa kirjoittajan yhteystiedot.

Kurkijokelainen-lehdellä on kilpailutöiden julkaisu-oikeus.

Lisätietoja: päätoimittaja Helena Sulavuori,
puh. 050-5213336, toimitus@kurkijoki.fi

Kurkijoki-Museo muuttaa

Loimaan kaupunginhallitus on käsitellyt kokouksessaan Kuukankujan entisen ryhmäperhepäiväkodin vuokraamista Kurkijoki-Säätiölle, Loimaan Taideyhdistykselle ja Loimaan kameraseuralle. Prismaa vastapäätä sijaitsevan siniharmaan talon monet tuntevat ”Sippelin talona”, toimihan siinä aikoinaan eläinlääkäri Sippel. Talo on ulkoasultaan suojeltu.

Kurkijoki-Säätiö saisi vuokrattua museolle näytelytilan ja varastotiloja,

lisäksi myös Kurkijokelaisen toimitus muuttaisi sinne. Paikka on sijainniltaan erinomainen, lähellä palveluja ja kaikkien tavoitettavissa.

Kurkijoki-Säätiön hallitus käsittelee asiaa tämän viikon kokouksessaan sekä käy kaupungin kanssa neuvotteluja vuokran suuruudesta.

Kurkijoki-Säätiön käytöön tulisivat tämän päädyn tilat. Taustalla näkyvä harmaanruskea katto kuuluu Prismalle.

Turun Karjalakuoro soi neliäänisesti

Viimekeväisessä Kurkijokelaisessa oli artikkeli Loimaan Karjalakuoron toiminnan lopettamisesta. Kuoro ehti varmasti antaa seudun asukkaille monia hienoja musiikkielämyksiä laulaessaan karjalaisia säveliä monta vuosikymmentä. Voin iloksenne kertoa, että lähikaupungissa Turun Karjalakuoron riveissä karjalainen lauluperinne elää vielä vahvana.

Kuorolaulun hyvät vaikutukset on tieteellisestikin tutkittu ja hyödyllisiksi havaittu. Sosiaalinen kanssakäyminen ja yhdessä tekeminen pitävät mielen virkeänä, nuottien seuraaminen ja laulunsanojen opettelu virkistävät muistia. Harjoitusten äänenavauksella ja laulutekniikan opettelulla on suotuisia vaikutuksia myös puheäänneen ja hengitykseen. Vuorovaikutus esiintyjien ja yleisön välillä on tärkeässä osassa. Musiikin on todettu aktivoivan tunnemuistia. Muistisairaskin voi vanhoja tuttuja lauluja kuullessaan palata menneeseen, ja laulujen sanat saattavat tulla automaattisesti mieleen. Melodinen kaunis laulu rauhoittaa mieltä. Rytmikäs musiikki sen sijaan aktivoi aivojen motorisia alueita ja saa jalan vipattamaan.

Laulun laaja kotimaa

Turun Karjalakuoro on perinnerikas sekakuoro, jonka perusti opettaja Eero Lötjönen vuonna 1945. Laulaminen antoi kotiseudun jättämisen jälkeen karjalaiselle siirtoväelle yhteenkuuluvuuden tunnetta tuttujen karjalaisten sävelten kautta. Samanlaista välitöntä tunnetta voi edelleenkin aistia, vaikka karjalaiseen verenperintöön on vuosien kuluessa sekoittunut myös muiden heimojen vaikutteita.

Hiljattain kuorossamme tehdyn kyselykierroksen tuloksena selvisi, että noin puolet nykykuorolaisista kantaa siirtokarjalaista verenperintöä. Kolmasosalla on siirtokarjalaiset juuret molempien vanhempien kautta. Kolmella kuorolaisella on sukujuuria Kurkijokella. Rajantakaisista pitäjistä ovat aakkosjärjestyksessä edustettuina Antrea, Harlu, Impilahti, Johannes, Jääski, Kanneljärvi, Kivennapa, Koivisto, Kuolemajärvi, Kurkijoki, Metsäpirtti, Muolaa, Pyhäjärvi Vpl, Ruskeala, Sortavala, Suojärvi, Säkijärvi, Terijoki, Vahviala, Viipuri, Vuoksela ja Värsilä. Kun nämä pitäjät merkitään kartalle, saadaan melko kattava otos luovutetun Karjalan alueesta. Kuorossa on mukana vielä viisi luovutetun alueen Karjalassa syntyneitä kuorolaisista, joten heistä saisi koottua oman pienen lauluyhtyeen. Suomen puolen karjalaiset ovat lähtöisin Savitaipaleelta, Kontiolahdelta sekä Kesälahdelta. Muutamia kuorolaisia on liittynyt kuoroon puolisonsa karjalaisuuden innoittamina. Muut kuorolaiset ovat ns. ”elämäntapakarjalaisia”, joiden sukujuuret tulevat Varsinais-Suomesta tai muun Suomen alueelta. Laulamisen lahja on yhteinen nimittäjämme, ja sen kehittämiseen melodinen monipuolinen ohjelmistomme tarjoaa hyvät edellytykset.

Turun Karjalakuoron ja Liedon-Tarvasjoen torvisoittokunta yhteiskonsertti Turun Ruusukorttelissa 2012.

laiset ovat lähtöisin Savitaipaleelta, Kontiolahdelta sekä Kesälahdelta. Muutamia kuorolaisia on liittynyt kuoroon puolisonsa karjalaisuuden innoittamina. Muut kuorolaiset ovat ns. ”elämäntapakarjalaisia”, joiden sukujuuret tulevat Varsinais-Suomesta tai muun Suomen alueelta. Laulamisen lahja on yhteinen nimittäjämme, ja sen kehittämiseen melodinen monipuolinen ohjelmistomme tarjoaa hyvät edellytykset.

Vaan on laulun runsautta

Turun Karjalakuorossa on yli viisikymmentä aktiivista laulajaa. Kuoron jäsenet ovat monen ikäisiä, näköisiä ja taseoisia ja suhtautuvat harrastukseensa tosissaan. Keski-ikä on yli 50 vuot-

ta, mutta olemme saaneet joukkoomme myös muutamia nuoria, jotka ovat hyvin sopeutuneet kööriin.

Laulu soi neliäänisesti, joskus jopa useampiin stemmoin jakautuen. Miesääniä, tenoreita ja bassoja, kaipaisimme lisää riveihimme. Uusia mieslaulajia on vaikea saada houkuteltua säännölliseen viikoittaiseen kuoroharrastukseen. Karjalaiseen tapaan harjoitusten väliajalla on tasainen puheensorina ja desibelit nousevat. Toki viikon kuulumiset pitää ehtiä vaihtamaan, ja joskus onkin vaikeaa saada juttu katkeamaan harjoitusten alkuun. Välillä tarvitaan kilikelloa hiljaisuuden saamiseksi.

Kuoronjohtajana toimii Marianna Länne ja säestäjänä Tuula Sailola. Kuoronjohtajan rooli on tärkeä ohjelmiston valikoimisessa, harjoittamisessa sekä yleisen ilmapiirin ja jopa järjestyksen ylläpitämisessä. Tavoitteena on, että laulu soi puhtaasti ja tekstiä tulkitaan nyansseineen, äänenvoimakkuuden vaihteluineen. Kun taitava pianosäestäjä vielä lisää oman osuutensa kokonaisuuteen, onnistumme parhaimmillamme tarjoamaan yleisöllekin elämyksen. Karjalaiset kaihoisat sävelmät kirjoittavat usein vedet kuulijoiden silmäkulmiin.

Ohjelmisto sisältää monipuolista musiikkia: karjalaisia lauluja, kansanlauluja, uudempaa viihdemusiikkia, hartaita sävelmiä sekä joulun aikaan joululauluja. Kuoro on esiintynyt eläkeläisten ja seurakunnan tapahtumissa, vanhusten palvelutaloissa sekä lähialueen kylpylöiden asiakastilaisuuksissa. Turun Karjala-Seuran juhlissa ja myös Turussa järjestettävissä pitäjäjuhlissa on laulettu useasti. Mieleenpainuvia ja surullisia hetkiä ovat olleet esiintymiset edesmenneiden kuorolaisten hautajaisissa, jolloin kuoro on laulun siivon saattanut laulajaystävän viimeiselle matkalle.

Vuosittain kuorolla on ainakin yksi oma konsertti, jonka lipputulolla kerätään varoja kuoron toimintaan. Tuttu esiintymispaikka Turussa on Ruusukorttelin hyvinvointikeskuksen sali, jossa viimeksi syksyllä esiinnyimme yhdessä Liedon-Tarvasjoen kansalaisopiston torvisoittokunnan kanssa. Ohjelmisto koostui sota-ajan musiikista sekä karjalaisista lauluista ja oli kovasti yleisön mieleen. Kuoro on perinteeksi tullut tavan mukaan järjestänyt joka viides vuosi juhlaconsertin Turun Akatemiatalon juhlasalissa. Kuoron 70-vuotisjuhlia vietetään parin vuoden päästä syksyllä 2015.

Tervetuloa kuuntelemaan

Kuoron jokavuotinen perinne on ollut osallistua Karjalaisten kesäjuhlien kuorokavalkadiin, jossa kymmenkunta karjalaista kuoroa esiintyy vuorollaan esittäen pari kolme loppuun asti hiottua laulua. Tilaisuudessa kuoroja ei aseteta paremmuusjärjestykseen, vaan musiikin ammattilaisista koostuva tuomaristo arvioi kuorojen tasoa ja kehityskohteita. Viime vuonna kesäjuhlat olivat Lahdessa. Arvovaltaiseen tuomaristoon esityksemme teki suuren vaikutuksen ja saimme erittäin hyvät arvostelut lauluistamme. Taisimme itsekkin yllättyä kehuista. Laulun tasapainoinen sointi ja nyanssit olivat kohdallaan. Eräs tuomari arvioi, että kuoro lauloi kuin yhdestä suusta ja seurasi kuoronjohtajan pienintäkin elettä. Kaikki ”palikat” olivat kohdallaan viime vuonna, mutta nyt ovat uudet harjoittelut ja haasteet edessä ensi kesän esitykseen.

Tänä vuonna Karjalaiset kesäjuhlat järjestetään Porissa 14–16.6. Kuorokavalkadi on lauantaina 15.6 Porin Promenadikeskuksessa alkaen klo 11, ja myös Turun Karjalakuoron voi nähdä ja kuulla siellä liivenä. Kesäjuhlilla olemme mukana myös juhlapäivän kulkueessa sekä laulamassa sunnuntaina päiväjuhlan suurkuorossa.

Jos joku Turun lähialueilla asuva lauluintoinen kiinnostuu karjalaisesta kuorolaulusta, kannattaa ottaa yhteys kuoron sihteeriin. Harjoitukset ovat kerran viikossa torstai-iltaisina Turun Karjala-Seuran toimitalolla Itäpellontiellä. Yhteystiedot, toimintakalenteri sekä ilmoitukset kuoron konserteista löytyvät varmimmin kuoron kotisivuilta www.turunkarjalakuoro.fi osoitteesta.

Tervetuloa kuuntelemaan tai vaikkapa mukaan lauluharrastukseen

*kuorolainen
Marja Huttunen*

Turun Karjalakuoro Lahden kuorokavalkadissa 2012.

Alhon nuorisoseura siirtyi historiaan

Alhon nuorisoseuran nimi siirtyi historian lehdille 99 vuoden kuluttua seuran perustamisesta. Varsinainen toiminta päättyi vuonna 1982 pidettyihin iltamiin Martti Meskanen ollessa seuran esimiehenä. Sen jälkeen ei edes vuosikokousta pidetty.

Taannoin sitten kokoonnuttiin seuran lopettajaiskokoukseen Mellilässä. Mukana oli ”vanhoja” jäseniä ilahduttavan paljon, peräti 29 henkilöä.

Alhon nuorisoseuralla on takana loistava menneisyys Alholla. Seuran perusta-

jäsen ja ensimmäinen puheenjohtaja, eli esimies, oli opettaja K.K. Tyrmä. Alhon kyläkirjan mukaan seuran toiminta oli erittäin vilkasta. Seuralla oli mm. sekakuoro, mieskuoro, jousiorkesteri, näytelmäkerho, opintokerhoja sekä voimistelu- ja urheiluosasto. Unohtaa ei sovi sitä, että seuralla oli, totta kai, oma komea seuratalo. Se hankittiin vuonna 1929. Alhon nuorisoseuran tiivis historia löytyy Alhon kyläkirjan sivuilta.

Alhon nuorisoseura herätettiin henkiin uusilla asuin-sijoilla Mellilässä vuonna 1946. Seuran esimiehenä

toimi innolla Viljo Torikka. Entiseen laajuuteen ei toiminta Mellilässä nous- sut mutta oma talo, vaikkakin pieni, saatiin hankittua vuonna 1949 ja ”Alhon mökki” tuli tunnetuksi, paitsi nuorisoseuran, niin monen muunkin yhdistyksen tukikohtana.

Toiminta oli myös melko vilkasta, tanhuttiin, voimisteltiin, näyteltiin, laulettiin ja lausuttiin sekä pidettiin opintokerhoja. Tietenkin osallistuttiin Koiviston-Kurkijoen ns. piirin ja Etelä-karjalaisten nuorisoseurojen liiton tapahtumiin ja kilpailuihin, sekä urheilu- että

Alhon nuorisoseuralaiset muistelivat tapahtumia vuosikymmenten varrelta. Pöydän ääressä vas. Tuula kasen, Irja Laurinen, Raija Manner ja Anja Koskinen.

Alhon Nuorisoseuran edustajat Karjalaisilla suurjuhlilla Helsingissä vuonna 1950. Lippua kantaa Viljo Torikka, airueina Saara Raikaa vas. ja Hellä Rantala. Kilpeä kantaa Arvi Heinonen ja takana näkyvät vas. Sirkka Lukka, Airi Heinonen, Aili Lankinen, Terttu Lattu ja Irja Poutanen.

henkisiin kilpailuihin. Usein oli tuomisin palkintosijoja kunniakirjoineen. Jopa Lappeenrannassa saakka käytiin näytelmäkilpailuissa. Unohtaa ei sovi sitä, että seuran toimintaan osallistui myös paikkakunnan nuoria. Useammankin avioliiton alkutahdit annettiin nuorisoseuran harrastusten piirissä.

Menneitä muistellen

Alhon nuorisoseuran lopettajaiskokouksessa oli asialistan ja työjärjestyksen ohessa tilaa myös muisteluille. Paikkakunnan entinen nuori Matti Laurinen muisteli lämmöllä toimintavuosiensa seurassa. Vaimoksi löytyi kurkijokelaista sukujuurta oleva Irja Kiiski. Raili

Lehtinen, os. Pösö, muisteli pienellä kaipauksella sitä, että mukana oli myös paikallisia nuoria. Puheenvuoron käyttivät myös entiset evakkopojat Oiva Rouhiainen ja Arvi Heinonen, jotka tulivat toimintaan mukaan jo vuonna 1946.

Koska kysymyksessä ei ollut enää virallinen kokous, ei puheenvuoroja jaettu vaan keskustelu lainehti varsin vilkkaana, sillä jokaisella oli omakohtaisia muistoja aikaväliltä 1946–1982.

Alhon nuorisoseura teki myös tuloksellista työtä Mellilän Karjalaisten kanssa iltamien ja retkien kanssa. Varsinkin laskiaisretket vuorovuosina Mellilässä ja Loimaan Niinijoella olivat lähes 20 vuotta eräs odote-

tuimpia tapahtumia.

Moni muisteli nuorisoseuran puitteissa ottamiaan ensiaskeleita yksityisen esiintymisen uralla, laulajana, lausujana tai näytelijänä. Kokemukset vahvistivat itseluottamusta joten osaamisen taso nousi kerta kerralta.

Martti Meskanen muistutti mieliin nuorisoseuralaismarssin sanoja. Niiden nuotit olivat hukassa, joten laulu jäi laulamatta mutta sanojen siivittämisenä lähdeittiin lounaan ja iltapäiväkahvin jälkeen kotimatalle. Yhden muistorikkaan hetken kokeneimpina.

Arvi Heinonen

Julkistamistilaisuus nosti muistot esiin

- Haluan jättää jonkinlaisen muistikuvan siitä, mitä olen elämäni aikana kokenut, kirjailija Arvi Heinonen kertoi kirjansa taustoista julkistamistilaisuudessa.

Tilaisuus kokosi Kurkijokelaisen toimitukseen 19.3. reilut parikymmentä henki-

lää. Kirjaa selatessa moni muisteli omia ja sukunsa kohtaloita. Omat muistelut kumpusivat esiin jokaisessa pöytäkunnassa.

- Arvin kirja on mielenkiintoinen ja antoisa näin syntyperäiselle loimaalaisellekin, sanoi Arto Pietilä

Kustannus HD:sta viimeisimmästä tuotteestaan ja jatkoi naureskellen – Arvi pystyy kirjoituksillaan inhimillistämään jopa hevo- sen ja possun. Arto Pietilä toivottelikin kävijöille hyviä lukuhetkiä. Lukuhetkessä sitten selviääkin, mihin hän

viittasi puheessaan.

Viime syksynä oman kirjansa julkaissut Eino Vepsä mietti hyväntahtoisesti, innostiko hänen kirjansa Arvinkin kirjoittamaan. Arvi myönsi, että sillä oli hivenen vaikutusta.

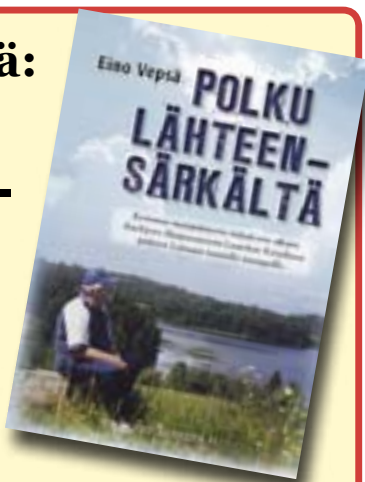
Martti Meskanen ja Arvi Heinonen muistelevat kirjan tapahtumia.

Eino Vepsä: Polku Lähteen-särkältä

Karjalaispojan taival Kurkijoelta Loimaan saviseudulle. Kahden kotiseudun mies kertoo monivaiheisen elämäntarinansa.

Hinta 23,00 (sis. alv) + mahd. postituskulut

tilaukset: 050-5213336, toimitus@kurkijoki.fi tai toimituksen aukioloaikoina, Koulukuja 7, Loimaa

Arvi Heinonen: Vieraila veräjällä

40 vuotta lehtijuttujen matkassa. Koettuja tapahtumia lapsuudesta vanhuuteen.

Hinta 22,00 (sis. alv) + mahd. postituskulut

tilaukset toimituksen aukioloaikoina: 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi tai Koulukuja 7, Loimaa

Isoäitini perheen vaiheet ja evakkomatkat sotavuosina 1939-1945

Taiston syntymä pelasti perheemme

Talvi- ja jatkosodan aikana noin 400 000 karjalaa joutui jättämään kotinsa, kun Kar-

jalan menetettiin Neuvostoliitolle. Näin kävi isoäidilläeni Sirpa Peterzensille (os. Sikiö) ja hänen perheelleen.

Elämä ennen sotaa

Sirpan perhe asui Kurkijoen Elisenvaaran kylässä, tarkemmin asemanseudulla, joka oli tärkeä risteysasema. Alue kehittyi rautatien ansiosta nopeammin kuin hallinnollinen keskus Lopotti. Mummin perhe asui Hilppanimisellä tilalla. Tilaa asuttivat vanhaisäntä Mikko ja emäntä Ida lapsiensa kanssa. Lapsia oli kaiken kaikkiaan kuusi, joista kolme asui Hilpassa vanhempiensa kanssa. Näihin lukeutuivat Sirpan isä Toivo vaimonsa Lyydian kanssa. Perhe viljeli maata, mutta siinä sivussa hankittiin lisätuloja kasvatamalla juoksijahevosia ja käymällä teuraseläinkauppaa Viipurissa ja Pietarissa saakka. Arki oli pääasiassa työntekoa, mutta siihen mahtui myös harrastustoimintaa ja yhdessäoloa.

Kurkijoki oli varsin vireä pitäjä, johon mahtui muun muassa kuusi maatalousopilaitosta, yhteiskoulu, pari pankkia sekä useita nuoris- ja urheiluseuroja. Lap-

Sisarikset Taisto Rautpalo (vas), jonka syntymä kenties pelasti perheen ja Sirpa Peterzens (oik), Sirpan poika Arto Peterzens ja Arton poika Elias Peterzens, joka on kirjoittanut tutkielman Elisenvaaran kevällä 2012.

Takaisin Karjalassa, Sirpa ja Leena Hilpassa kesällä 1943

Koulutyö kokosi suvun historian

Espoon Olarin koulun 8-luokkalainen Elias Peterzens teki kaksi vuotta sitten tutkielman sukunsa historiasta. Mikä sai nuoren pojan kiinnostumaan sukunsa vaiheista?

- Valitsin aiheen, koska evakkomatka ja kotiseudun jättäminen oli suuri elämänmuutos ja kuulosti kiinnostavalta. En tiennyt tuosta matkasta paljoakaan, mutta tämä tutkimus antoi hyvän syyn perehtyä tarkemmin sukuni historiaan, hän kirjoittaa esipuheessa.

Päälähteinä hänellä oli kirjallisuuden lisäksi mumminsa Sirpa Peterzensin ja hänen veljensä Taisto Rautpalon haastattelut.

- Molemmat olivat vielä lapsia tapahtuma-aikaan, mutta he ovat tutkineet ja perehtyneet sukunsa vaiheisiin vanhempiensa ja muiden sukulaistensa kautta, valottaa Elias kirjoituksensa lähdetietoja.

Johtopäätökset työn tekemisen jälkeen saivat nuorukaisen ajattelemaan myös omaa taustaansa ja asioiden vaikuttavuut-

ta nykypäivään.

- Tämän tekeminen sai minut ajattelemaan, miten valtava ponnistus satojentuhansien karjalaisten evakuoiminen ja sijoittaminen muualle Suomeen oli ja toisaalta, miten hyvin Suomi kansakuntana siitä selvisi. Olosuhteet toimenpiteelle sotatilassa olivat erityisen vaativat eikä aikaakaan ollut kuin muutamia päiviä. Perheiltä, jotka joutuivat jättämään kotinsa, omaisuutensa ja entisen elämänsä, vaadittiin suurta sopeutumiskykyä ja uskoa uuden elämän mahdollisuuteen. Sodan julmuuden ja epäoikeudenmukaisuuden joukkoon mahtuu surullisten kohtaloiden lisäksi myös uskomattomia selviytymistarinoita.

- Oman sukuni vaiheet sotavuosina sisälsivät tapahtumia, jotka ohjasivat elämää onnekaasti. Huonommalla onnella nykyhetki voisi olla sukuni kohdalla hyvinkin erilainen – jos Elisenvaaran asemalle olisi jääty kauemmaksi aikaa, ei minuakaan välttämättä olisi, pohtii Elias.

set leikkivät ja osallistuivat erilaisten seurojen toimintaan. He myös oppivat kotiaskeita heti kun kynnelle kykenivät, ja auttelivat tilan töissä parhaansa mukaan. Koulunkäynti otettiin vakavasti, ja se hoidettiin parhaalla mahdollisella tavalla.

Ensimmäinen evakkomatka

Talvisodan alettua 30.11.1939 Sikiön perheestä rintamalle lähtivät kaikki viisi veljestä, useita serkkuja ja sisar Helmi lotaksi. Jo ennen sotaa oli ollut arvailuja, että Karjalasta joudutaan lähtemään, joten jotain evakovalmisteluja oli tehty. Viranomaiset olivat esimerkiksi suunnitelleet ihmisille sijoituskuntia.

Evakkoon joutui lähtemään tuhansia karjalaisia ja aikaa muuton toteuttamiseen ei ollut kuin pari päivää. Määränpää kirjoitettiin mukaan lähteviin tavaroihin, jotka jätettiin tien vieriin. Sieltä ne kuljetettiin niihin paikkoihin, mihin ihmistenkin piti mennä. Osa tavaroista saapui myöhään tai katosi, mutta operaation suuruuteen nähden se toteutettiin hyvin. Eläimiin poltettiin omistajien merkit ja niitä ajettiin yhteiskuljetuksilla ihmisten määränpäihin. Jotkut evakoista eivät matkustaneet sijoituskuntiin, vaan valitsivat mennä asumaan esimerkiksi sukulaisten tai tuttavien luokse.

Sikiön perhe lähti käskyn tultua Joroisiin, koska Toivon Mikko-veljellä oli Joroisissa talo, lähes koko perhe muutti sinne. Talo oli pieni, siinä oli vain kolme huonetta, mutta siihen asettui aluksi jopa kymmenen ihmistä. Vaikka tilat olivat ahtaat, tärkeintä oli että kaikki perheenjäsenet olivat hengissä. Lisää lohdutusta kaikille toi

suvun ensimmäisen lapsen, Sirpan syntymä 21.9.1940. Veljekset Mikko ja Toivo alkoivat tehdä Joroisissa taas teuraseläinkauppaa. He kokosivat eläimet ja lastasivat ne niin sanottuun ”mullivauunuun”, jossa niitä piti hoitaa ja ruokkia koko matkan Helsinkiin asti. Perillä eläimet teurastettiin ja myytiin.

Takaisin Karjalassa

Välirauhan Sirpan perhe vietti Joroisissa. Toivo-isän jatkosota alkoi käskyllä 19.6.1941 klo 19.00. Hänet komennettiin kaikkien veljiensä kanssa samaan yksikköön. Kaikki viisi veljestä taistelivat hyökkäysvaiheessa rinta rinnan entistä kotiseutua takaisin vallattaessa. Asemasodan alettua Toivo toimi sotapoliisina Petsamossa.

Lomamatkoillaan hän alkoi jo kunnostaa Elisenvaaran vanhaa Hilppa-taloa. Tällä välin Lydia muutti tyttärensä kanssa Ristiinaan

lähelle Mikkeliä, missä Sirpalle syntyi sisko, Leena. Kun Hilpan kunnostustyöt olivat valmistuneet, perhe muutti takaisin entiselle kotitalalleen.

Toivo pääsi anomuksestaan sotapoliisiksi Elisenvaaran asemalle, josta kotiin oli vain neljä kilometriä. Hänen isänsä vanhaisäntä Mikko oli kuollut ja haudattu Kurkijoelle, mutta tilalla oli venäläinen sotavanki nimeltä Toole auttelemassa tilan töissä. Myöskin Lydia-äidin diakonissana toimiva sisko muutti Hilppaan. Perhe jatkoi Karjalassa maanviljelyä samaan tapaan kuin ennen sotaa.

Sikiön perheen kokemukset Elisenvaaran pommituksen aikaan

Jatkosodan alun menestyksestä huolimatta Kannaksen

Jatkuu seuraavalla sivulla

Elias tahtoi Kurkijoen matkalle mukaan ja oli hyvin kiinnostunut kaikesta näkemästään ja kokemastaan, kertoi matkalle osallistunut mummi Sirpa Peterzens.

Sirpan ristiäiset Joroisissa syyskuussa 1940.

Jatkoa ed. sivulta

väestön evakuoimisesta oli varmuuden vuoksi tehty yksityiskohtaiset ja salaiset suunnitelmat. Suunnitelmille tuli käyttöä, kun venäläisten suurhyökkäys käynnistyi ja 19.6.1944.

Myös Sirpa, Leena-sisko ja äiti, joka oli viimeisillään raskaana, saattajansa Helmi-tädin kanssa olivat Elisenvaaran asemalla valmiina astumaan junaan 19. päivän iltana. Lyydia oli väsynyt, eikä olisi millään jaksanut eikä halunnut lähteä, mutta Toivo pakotti heidät junaan ja matkalle. Samaan junaan Sikiön perheen kanssa tuli muita evakkoon lähtiöitä sekä rintamalla haavoittuneita. Haavoittuneiden kuljetuksen vuoksi junassa oli myös kolme lääkäriä.

Juna ehti edetä noin kaksikymmentä kilometriä Syväoron asemalle, kun Lyydian synnytys käynnistyi. Seurue nousi junasta, ja lääkärin avustuksella Lyydia synnytti asema-

rakennuksessa kello 1.50 Taisto-pojan. ”Olin vasta neljävuotias, mutta muistan silti miten kaikki etsivät kovasti jotain laukkuja. Kai siinä olivat vauvalle varatut vaatteet. Kaikki olivat iloisia ja onnellisia”, Sirpa kertoo.

Ilouutisesta soitettiin Toivo-isälle Elisenvaaran asemalle. Koska tilanne oli aamupäivällä asemalla rauhallinen, Toivo lähti ruokatunnillaan pyörimään Syväoroon ja katsomaan poikaansa.

Päästyään noin 6 kilometrin päähän Elisenvaaran asemalta, Toivo pysähtyi pellon laitaan poimimaan kukkia vaimolleen viemiseksi ja näki samalla pomikonelaivueen suuntaavan asemaa kohti. Samaan aikaan kun Toivo saapui perille, oli Elisenvaaran asemalla meneillään Suomen historian tuhoisin siviilipommitus. ”Taiston syntymä pelasti koko perheemme. Jäämällä Elisenvaaran asemalle olimme tuskin selvinneet”, Sirpa uskoo.

Elisenvaaran pommitus historiatiedoissa

Elisenvaaran aseman junaliikenne moninkertaistui suurhyökkäyksen alettua, kun Itä-Karjalaan sijoitettuja joukkoja siirrettiin kiireellä Kannakselle torjumaan Neuvostoliiton hyökkäystä. Suurhyökkäyksen alun ja heinäkuun 2. päivän välillä Elisenvaaran kautta meni Kannakselle 265 sotilasjunaa, samaan aikaan evakkokuljetukset päinvastaiseen suuntaan olivat kiivaimmillaan kun Kanta-Suomeen kuljetettiin evakkoja, karjaa ja tavaraa. Pommitus alkoi 20.6.1944, ja sitä edelsivät aamuyön ja aamupäivän kestäneet lukuisat tiedustelulennot.

Ilmahälytystä ei ehditty antaa, koska viholliskoneet tulivat täysin yllättäen aseman päälle. Asemalla olleiden yllätystä lisäsi se, että koneet tulivat ’Suomen puolelta’ jolloin niitä pidettiin aluksi omina. Pommin vihellys alkoi klo 12.32, jolloin ensimmäisen aallon

Perhekuva Joroisissa: Toivo, Lyydi, Sirpa, Mikko, Martta, ukko-Mikko ja Iida-mummo. Lyydi on kirjoittanut kuvan taakse: Omenapuut kukkivat, Isä ja veljet lähtevät jatkosotaan 22.6.1941.

pommikoneet pudottivat lastinsa. Tämän jälkeen seurasi vielä kaksi aaltoa kymmenen minuutin välein. Pommituksen kolmannessa aallossa saapui pommittajien lisäksi saattohävittäjiä, jotka tulittivat pakenevia ihmisiä konekivääreillä ja tykeillä. Neuvostoliiton sota-arkistojen mukaan pommitukseen osallistui kahdeksankymmentä venäläistä lentokonetta, jotka kylvivät kuolemaa konekiväärein ja yli 45 000 kilon pommikuormalla.

Uhrien määräksi on aikanaan ilmoitettu 134, mutta todellinen määrä on varmasti ollut oleellisesti suurempi. Tiedotusvälineissä ei ole

siviileihin kohdistuneesta murhenäytelmästä kerrottu, koska samana päivänä tapahtui Viipurin menetys ja taistelumoraalia ei haluttu heikentää.

Elämä sodan jälkeen

Pommituksen jälkeen Sikiön perhe jatkoi matkaansa Joroisiin, missä väliaikahakin oli vietetty. Lyydia palasi vielä Taiston kanssa Elisenvaaran Hilppaan, missä Taisto Toivo kastettiin 12.8.1944. Kun loputkin tavarat oli vielä pakattu mukaan, oli aika jättää viimeiset jäähyväiset vanhalle Hilpan kotitalalle.

Toivo palasi sodasta

sairastaen reumakuumeetta. Hän oli jonkin aikaa sotataisairaalassa tajuttomana, mutta selvisi kuitenkin vain pienillä sydämen vaurioilla. 1950-luvun puolella Joroisiin valmistui niin sanottu rintamamiestalo, johon Sikiön perhe asettui asumaan. Isä Toivo alkoi taas käydä Savossa karjakauppaa kolmen veljensä kanssa. Lyydia puolestaan oli kotiäitinä koko ikänsä ja synnytti vielä kaksi poikaa; Eeron (Olli) ja Mikon. Lapsien koulutusta vanhemmat pitivät erittäin tärkeänä ja kaikki lapset koulutautuvatkin ammatteihin.

Elias Peterzés

Sikiön veljekset ja karjaa Hilpassa ennen sotia.

Sirpa-mummin isän Toivon tiedot Joroisten veteraanien matrikelissa.

Venäjällä tulipaloja Ruskealan kirkko ja Fennanderin talo tuhoutuivat

Sinisestä Fennanderin talosta on vain kivijalka pystyssä tänä päivänä.

Maanantaina 18.3. Ylen uutisista kuului, että Ruskelan kirkko palaa Venäjällä. Kirkko sijaitsee n. 30 kilometriä Niiralasta Suomen rajalta. Tiedotusvälineissä selvitettiin myös, miten Pohjois-Karjalan pelastuslaitoksen yksiköt ovat valmiina lähemään kutsuttaessa apuun. Tätä kutsua ei koskaan kuulunut, vaan kirkko tuhoutui sisätiloiltaan. Tiiliset seinät törröttävät pystyssä.

Pentti Väistö kirjoittaa Karjala-lehdessä, että palo alkoi lämmityslaitteesta ja tuhosi Kalevi ja Iiris Keinosen elämäntyön kirkon rakentamisesta omaan syntymäkyläänsä.

Palanutta kirkkoa alettiin rakentaa v. 2002 ja 2010 se vihittiin käyttöön. Paloa edeltävänä sunnuntaina kirkossa oli pidetty jumalanpalvelus. Herrankukkarona tunnettu kirkko tuli tutuksi myös monelle Kurkijoen kävijälle, jotka pistäytyivät tutustumassa paikkaan. Kirkon sivusiipeen pystyi majoittamaan bussilastillisen turisteja ja kahvila tarjosi palveluitaan ohikulkijoille.

Palaneen kirkon vierestä

löytyvät heinäkuussa 1940 palaneen Engelin suunnitteleman kirkon rauniot.

Veikko Vennamon kotitalo, Fennanderin talo, paloi perustuksiaan myöten 22.-23.3. Talo sijaitsi Sortavala-Viipuri tien varressa Jaakkiman Lahdenpohjassa. Palon syttymissyystä ei ole tietoa.

Veikko Vennamon (vuoteen 1938 Fennander) isä toimi Kansallis-Osakepankin Lahdenpohjan konttorin johtajana, konttori toimi aikoinaan nyt tuhoutuneessa talossa, jossa sijaitsi myös perheen koti.

Lakitieteen lisensiaatti Veikko Vennamo toimi muuan muassa Maatalousministeriön asutusasiainosastossa (ASO), jonka tehtävänä oli sijoittaa ja asuttaa talvisodassa menetettyjen alueiden väestö. Jatkosodan päätyttyä Vennamo järjesti Maatalousministeriön asutusasiainosaston päällikkönä kaikkiaan yli 400 000 evakolle, rintamamiehelle ja kaatuneiden omaisille uudet maatilat tai rakennustontit muualle Suomeen maanhankintalain perusteella.

Villen sota

Osa 1.

Euroopassa on levotonta. Suomessa havahdutaan huomaamaan sodan mahdollisuus. Presidentin rauhanneuvottelut eivät tuota tulosta. Armeija on kutsuttu kertausharjoitukseen. Kannakselle lisätään joukkoja.

Pieni poika, ei vielä viittä täyttänyt, astelee määrätietoisesti Elisenvaaran kylän raittia. Hänellä on puupysy olalla ja päämäärä tiedossa: ratapihan alittava tunneli, ”pusutunneli”. Aikuisten

”Hänellä oli puupysy olalla ja päämäärä tiedossa: ratapihan alittava tunneli, ”pusutunneli”.

viimeaikaiset keskustelut ovat pelästyttäneet poikaa. On puhuttu rajasta, joka on liian lähellä, ryssistä rajan takana, desanteista, sodasta. Sanat ovat pojalle outoja, mutta hän tajuaa pelon puheiden takana. Hän piiloutuu tunnelin seinän varjoon ja jää odottelemaan. Hän on päättänyt olla rohkea. Tunnelista kuuluu askeleita. Pimeässä näkyy miehen hahmo. Poika hypähtää miehen eteen pyssy sojossa pelästyttääkseen tämän.

- Seis! Tunnussana, taikka ammun perseeseen!

Mies nostaa kätensä ylös.

- Älähän nyt! Villekö se siinä? Eiköhän mennä yhdessä kotiin.

Poika tunnistaa miehen: Ilmari, Selma-tädin mies. Vähän nolottaakin, vaikka Ilmari ei hänelle naura, vaan kiittelee tunnelin vartiointista. Yhdessä kuljetaan kotiin, he asuvat lähekkäin ratapihan takana.

Villestä on mukava mennä kotiin. Hänellä on nyt äiti, niin kuin muillakin lapsilla. Äiditöntä aikaa hänellä oli ollut edelliseen kesään asti. Naapurissa asuva Lyyti-täti oli muuttanut heille äidiksi. Siihen asti isän työssä ollessa

Villellä oli ollut monta kotia. Tervajärvellä olivat mummi, ukki ja sedät pitä-

neet huolta hänestä. Kesällä hän nukkui setien kanssa aitassa. Nuoret miehet lähtivät usein iltaisin kylän raitille ja jättivät pojan yksin. Ville yritti olla näyttäen pimeänpelkoansa, hän halusi olla reipas niin kuin oli isälle luvannut. Mummolan lähellä Miina-tädin luona oli serkkuja leikkiverieiksi.

Kotona Elisenvaarassa Villen vahdiksi on palkattu nuori tyttö. Isällä ovat työpäivät pidentyneet. Hän on junatoissa. Asemalla on vilkasta, junia tulee ja lähtee tavallista enemmän. Äiti on mukana lottatyössä. Ville saa juosta ulkona kavereiden kanssa. Elämä tuntuu jännittävältä. Leikit ovat sotaisia.

26.11.1939 ammutaan Mainilan laukaukset. Neuvostoliitto syyttää Suomea. Suomi sanoo irti hyökkäämättömyyssopimuksen. 30.11. alkaa sota.

Sota tuntuu olevan kaukana. Ainakaan Villen elämää se ei haittaa. Ei hän oikein tarkkaan tiedäkään, millaista se voisi olla. Joulukuun loppupuolella asia selviää pelottavalla tavalla: venäläiset lentokoneet tekevät useita ilmahyökkäyksiä. Lapsia neuvotaan hakeutumaan suojaan, jos ilmahälytys kuuluu.

Pommit ovat tehneet pahaa jälkeä, monen kotiin on osunut. Useat perheet alkavat miettiä pois lähtöä. Lapsia viedään maaseudulle turvaan. Tervajärven ukki ja mummi ovat lähdössä. Kaikki isän veljet ovat nyt sotilaina, Sulo-setä eturintamalla. Miina-täti, Sulon vaimo, on myös lapsineen päättänyt lähteä turvaan. He lähtevät evakkojunalla. Isä lähettää Villen heidän mukanaan. Isä ja äiti tulevat myöhemmin, hän rauhoittelee poikaa.

Villeä harmittaa, mutta aika hauskaa on lähteä junalla. Juna joutuu usein pysähtymään kun vastaan tulee muita junia, itään meneviä. Lapset päästetään

tauoilla ulkoilemaan. Ville on utelias, hän kulkee omia aikojaan katselemassa ihmisten touhuamista. Hän pohtii sotaa. Hän ei ymmärrä, miksi täytyy lähteä pois omasta kodista. Hän haluaisi olla isompi, jotta hän voisi olla avuksi. Jokohan häntä etsitään? Häntä on kehoitettu pysymään näköpiirissä. Ville astelee ripeästi kohti sivuraiteella olevaa junaa. Paulina-mummi siellä jo hätäntyneenä tähyilee ympärilleen. Villen nähtyään hän kaappaa pojan syliinsä ja supattaa moitteensa helästi tämän korvaan.

13.3.1940 solmitaan rauha. Rauhan ehdot ovat kovat. Rajaa siirretään. Rajan takana olevilla on muuttoon aikaa vain muutama päivä.

Matkaajat päätyvät Piekämäelle, yhteiskoulun tiloihin. Evakot kuuntelevat tiiviisti uutisia radiosta. Rauhan solmiminen on hyvä asia, mutta kun selviää, että kodit jäävät rajan taakse, huoli aikuisilla kasvaa. Ville kuuntelee korvat hörössä aikuisten puheita. Villen äiti ilmestyy yllättäen paikalle. Äiti kertoo monivaiheisesta matkastaan ja sekasorrosta maanteilla. Junamiehet ovat joutuneet

tekemään töitä kellon ympäri. Pommitettua rautatietä on jouduttu korjaamaan. Suuri osa asukkaista on joutunut lähtemään maanteita pitkin jalan tai hevoskyydillä. Junakyytiä ei ole riittänyt kaikille. Isäkin tulee viimeisellä junalla rajan takaa. Hän on saanut lomaa. Isä on saanut järjestettyä tilaa muuttotavaroille junasta, joka nyt on matkalla Poriin. Sinne he ovat menossa asumaan.

Ville on tyytyväinen. Isä ja äiti ovat saaneet heille pienen vinttikamarin kodiksi. Maassa on rauha. Vanhemmat ovat kotona.

He asuvat lähellä lentokenttää. Yötä päivää kuuluu laskeutuvien ja nousevien koneiden jylinää. Lentokenttä kiehtoo poikaa. Kentän suuntaan ei ole menemistä, siellä vartioivat sotilaat. Sunnuntaikävelylä vanhempien kanssa Ville on ottanut tavakseen tehdä kunniaa jokaiselle vastaan tulevalle sotilaspukuiselle. Useat vastaavat tervehdykseen, joku puhuu vierasta kieltä, isä sanoo, että ne ovat saksalaisia.

”Ville on ottanut tavakseen tehdä kunniaa jokaiselle vastaan tulevalle sotilaspukuiselle.

Isä on taas lähdössä. Hän menee Helsinkiin kouluun. Hänestä tulee konduktööri, matkalippujen tarkastaja. Kuva: Kurkijoki-museon arkisto numero 939. Kuvan henkilöt eivät liity kirjoitukseen.

Suomen Elämäntarinayhdistyksen järjestämässä kirjoituskilpailussa **Kotirintaman elämää** voittajaksi valittiin turkulaisen **Eeva Jakosen tarina ”Villen sota”**.

”Ville” on kirjoittajan puoliso, jonka viimevuosina kertomista muistojen sirpaleista kehkeytyi mielenkiintoinen, jännittäväkin tarina talvisodan alusta hamaan loppuun asti, Kurkijoelta Seinäjoelle. Poika käy omassa elämäntilanteessaan vaikeita asioita läpi, mutta kasvaa kuitenkin vahvaksi ja itsenäiseksi selviytyjäksi.

Juttu on julkaistu ainoastaan Elämäntarinalehdessä kokonaisuudessaan.

Iltaisin kotona kuunnellaan radiosta sotilasiltatahtaus. Ville seisoo asennossa koko ohjelman ajan. Joskus häntä väsyttää, mutta hän haluaa kuulla loppumarssin ”Pojat, kansan urhokkaan”. Isä on taas lähdössä. Hän menee Helsinkiin kouluun. Hänestä tulee konduktööri, matkalippujen tarkastaja.

Ennen isän lähtöä vanhemmat vievät Villen ensimmäistä kertaa teatteriin. He istuvat kolmannella penkkirivillä. Näytelmä kertoo Punahilkasta. Ville on sadun kuullut monta kertaa, mutta näyteltynä tarinan jännitys kohooa sietämättömäksi. Hän muistaa, että kaikki päättyy hyvin, mutta metsästäjä ei näytä huomauttaavan, missä Punahilkka on. Ville ponkaisee tuolistaan seisomaan ja huutaa kovalla äänellä: ”Ei se siellä ole...”. Äiti vetää Villen istumaan ja hyssyttelee.

Naapurissa on vähän isompi poika, Osmo, joka ottaa Villen touhuihinsa mukaan. Lunta on vielä paljon. Tiet ovat sohjoisia. Talon ohi ajaa Osmolle tuttu hevosmies. Pojat pääsevät kyytiin jalaksille. Kaupungilla mies lähtee asioilleen. Pojat kulkevat omia teitään kauppojen ikkunoita katsellen. Yhtäkkiä Ville huomaa olevansa yksin, Osmo on hävinnyt. Ei hän löydä hevostakaan. Alkaa tulla kylmä, kengät ovat lumisohjossa kastuneet. Ville yrittää miettiä, missä päin koti voisi olla. Talot estävät näkemästä kovin kauas. Hän yrittää muistella, mitä katuja hän on kulkenut. Kuuluu lentokoneen hurinaa, hän näkee koneen ja lähtee juoksemaan sen kulkusuuntaan. Tietysti, lentokenttä, sinnepäin pitää mennä. Sieltä koti löytyykin. Äiti on jo huolestuneena odottanut

poikaa, mutta helpottuneena ei huomaa kovistella.

Porissa asuminen on Villelle onnellista aikaa. Isä on koulunsa käynyt ja tullut takaisin kotiin. Hän on taas junatoissa. Äiti on koko ajan Villen kanssa kotona. Hyvän olon katkaisee kiusallinen toistuva vaiva: Villelle tulee isoja paiseita, jotka täytyy hoitaa sairaalassa. Onneksi leikkaukset tehdään nukutuksessa. Herätessä ei kipua enää tunnu. Arvet jäävät pysyviksi.

Rauha tuntuu väliaikaiselta. Suomi varustautuu uuden hyökkäyksen varalta. Saksa tulee yhä tärkeämmäksi. Evakkojen asuttamisesta kiistellään. Rajan takaa tulleet uskovat ja toivovat pääsevänsä takaisin kotiseuduilleen.

22.6.1941 Neuvostoliitto pommittaa useita alueita Suomessa. 25.6.1941 viisisataa konetta pudottaa pommilastinsa yli kymmenneen kaupunkiin. Suomen katsotaan olevan sodassa.

Ville istuu uskollisesti radion ääressä uutisia kuuntelemaan. Vanhempien keskustelut ovat yhtä kiinnostavia. Mitään muutosta Villen arkielämään ei sodan puhkeaminen tuo. Kerran yöllä kuuluu hirvittävä ryssäys. Kaikki heräävät. Isä lähtee ulos ottamaan selkoa tilanteesta. Lentokone on pudonnut lentokentän lähelle, vahva savupilvi näkyy koko päivän. Kone ei ole vihollisen, vaan suomalaisen pienkone. Uutisissa kerrotaan suomalaisten etenevän rintamalla. Isä ja äiti keskustelevat Karjalaan paluusta. Villekin mielellään muuttaisi takaisin.

Nimimerkki ”Villen elämänkumppani 78 v.”

JATKU...

Kurkijoen kirkko eläväksi

Kurkijoen kirkonkylässä Laatokkaan laskevan Kurkijoen suulla muhkeilla rantakallioilla on ehkä jo 1200-luvulta lopulta seissyt maamerkkinä kirkko – 1600-luvulle saakka ortodoksinen, siitä edespäin luterilainen.

Luterilaisista kirkkoista viimeinen valmistui arkkitehti F. A. Sjöströmin piirustuksien mukaan vuonna 1880. Neuvostovuosina (1940–1941, 1944–1991) pyhäkkö palveli muun muassa viljavarastona mutta säilyi ehjänä. Kirkkoa oltiin paraikaa kunnostamassa suomalais-venäläisin voimin kirkolliseen käyttöön, kun tulipalo tuhosi sen vuonna 1991. Äkillinen palo oli molemmin puolin masentava ja tunteita kuohuttava isku.

Mikään ei tuo kirkkoa takaisin

vuosisataiselle paikalleen, mutta virtuaalisesti sen voi tehdä 3D-mallinnuksella. Korkeatasoisen 3D-mallinnusanimaation tekeminen – varsinkin jostain jota ei enää ole – vaatii huomattavaa ammattitaitoa ja kokemusta. Se edellyttää pitkäjänteistä ja huolellista arkkitehtipiirustusten, valokuvien, rakennusmateriaalien ja ympäristön tutkimusta sekä kuukausien työtä tietokoneella.

Kurkijoen kirkon katselu virtuaalisena sekä ulkoa että sisältä on nyt mahdollista. Toteuttaja on pietarilainen 3D-mallinnuksen asiantuntija Pjotr Skoblikov, joka työskentelee päätoimisesti Pietarin Eremitaasissa. Hän otti minuun yhteyttä kesäl-

3 D-mallinnuksen tekemisessä on tutkittu paljon vanhoja valokuvia.

lä 2010 ja kertoi käyvänsä vuosittain sukulaisissa Kurkijoen Lasasessa. Kurkijoen luterilaisen kirkon hän näki ensi kerran Kurkijoen kotiseutukeskuksen johtajan Marina Petrovan antamassa postikortissa.

- Sain tietää, että lähellä, joen rannalla sijaitsee Kurkijoki ja että se on aiemmin ollut melkoisen suuri suomalainen kirkonkylä. Kuulin, että siellä on ollut erittäin kaunis luterilainen puukirkko, joka säästyi sodassa mutta tuhoutui palossa vuonna 1991. Se tuntui niin surulliselta. Aloin miettiä tämän

vaikuttavan rakennusmuistomerkin ”uudelleenrakentamista” tietokoneavusteisesti. Alun perin ajatuksenani oli tehdä kirkosta vain pienoismalli, mutta suomalaiset toivat minulle niin paljon harvinaislaatuista materiaalia, että päätin tehdä laajemman Kurkijoelle omistettujen esityksen, Pjotr Skoblikov kertoo.

Lukuisat suomalaiset Kurkijoen muistojen vaalijat

autoivat Pjotria työssään toimittamalla piirustuksia,

valokuvia sekä tietoa kirkon kalusteista ja rakennustekniikasta, materiaaleista ja väreistä sekä ympäröivistä taloista. Lapsina Kurkijoella asuneiden Tapio Nikkarin ja Kari Rahialan laajat kuva-arkistot olivat tässä korvaamattomana apuna. Kurkijokelaissyntyinen maalarimestari Aslak Sarre, joka osallistui vuonna 1991 kirkon restaurointisuunnitteluun, määrittä kirkon sotia edeltäneen ajan ulko- ja sisävärit. Kurkijokelaiset juuret on myös arkkitehti Arja Rahialalla, joka tutki vanhoja piirustuksia, valokuvia sekä Kurkijoen kirkon alkuperäistä esineistöä ja laati niistä ArchiCad-ohjelmalla piirustuksia Skoblikovin mallinnustyötä varten.

Vaativan työn toteutuksen

mahdollistivat kuitenkin ennen kaikkea Pjotr Skoblikovin suunnaton ammattitaito ja omistautuneisuus – hän teki työn omalla vapaaajallaan. Kolmessa eri vaiheessa toteutetun työn ensi vaiheessa Skoblikov laati valokuvien pohjautuvan suomen- ja venäjänkielisen kuva-esityksen *Kurkijoen historia – Zuravlinaja istorija*, toisessa vaiheessa 3D-animaation kirkosta maisemassa. Viimeinen ja työläin osa oli kirkon sisätilan mallintaminen ja muuttaminen animaatioksi.

Vaikka animaatioissa näkyy myös muita kirkonkylän rakennuksia ja maisemaa, suurimman tarkkuuteen on pyritty nimenomaan luteri-

Kurkijoen kirkkoa ja kirkonkylää esittävä DVD-mallinnus on valmistunut. Sitä esittelevät kurkijokelaisille sen tekijä, pietarilainen tietokonemallintaja Pjotr Skoblikov sekä työssä avustaneet arkkitehdit Netta Böök ja Arja Rahiala.

JULKISTAMISTILAISUUS

pidetään Karjalatalon yläsalissa lauantaina 20. huhtikuuta klo 16.00.

DVD on tilaisuudessa myynnissä hintaan 25 € kpl.

Jatkossa myyntiä hoitaa Riitta Sainio, puh. 040-5446582, riitta.sainio@elisanet.fi

Tervetuloa

laisen kirkon mallintamisessa – senkin takia, ettei muista rakennuksista ole olemassa riittävästi kuva- ja piirustusmateriaalia. Kirkon mallintamiseen käytettiin valokuvia, joita oli otettu sekä ennen Talvisotaa (1939–1940) että Jatkosodan eli venäläisittäin Suuren Isänmaallisen sodan aikana (1941–1944) toteutettujen korjausten jälkeen. On huomattava, että kirkkoa ei korjauksissa saatettu täsmälleen samanlaiseen asuun kuin ennen sotia. Mukana ovat esimerkiksi urut ja vanhat kattokruunut, joita ei vuoden 1944 valokuvissa näy. Vuoden 1944 tilannetta taas vastaa se, että mallinnuksesta puuttuvat etummaisesti kiinteät penkit ja alttarin yläpuolella olevaan raamattunkeskseen on viitattu heprealaiskirjeeseen. Olemme siis hyväksyneet yksi-

tyiskohtiin pieniä ajallisia epäjohtonmukaisuuksia, eikä mallinnusta näin ollen tule pitää tieteellisesti tarkkana esityksenä Kurkijoen kirkosta.

3D-malli on ainutlaatuisen hieno tapa välittää eteenpäin ja ylläpitää muistoa Kurkijoen Lopotin arkkitehtonisesta kulta-ajasta 1900-luvun alussa – niin Venäjällä kuin Suomessa.

Pjotr Skoblikov lausuu toivomuksenaan:

- Haluaisin näyttää tulokset ihmisille, joiden elämä kytkeytyy Kurkijokeen, ja muistuttaa kaikkien mieleen luterilaisen kirkon, joka oli suurenmoinen esimerkki suomalaisesta arkkitehtuurista.

Netta Böök

Hiitolan Pitäjätseuran pilkkikilpailu Kellä tuuria on kellä ei...

Pilkkikilpailu järjestettiin 16.3. Suodenniemellä, kilpailujärvenä Mouhijärvi.

Kipakka 20 asteen yöpakkasen vähän kauhistutti aamun lähtötunnelmia, mutta päiväksi pakkasen laski lähes nollaan ja aurinkoinen ja tuuleton sää helli pilkkijöitä.

Kaikki itse ongitut kalat kelpasivat kilpailukaloiksi.

Tällä kertaa Mouhijärvi antoi todella kitsaan saaliin ja neljän tunnin aikana 23 pilkkijää sai yhteensä ainoastaan 5492 g.

Suurimman saaliin kiertopalkinnon, Suodenniemen Säästöpankin lahjoittaman puntarin sai seuraavaan kilpailuun asti haltuunsa Pentti Kemppinen, 886 g.

Suurin kala pokaalin sai Pertti Inkinen 302 g ahvenella.

Hiitola-Kurkijoki joukkuekilpailun kiertopalkinto (3parasta) päätyi vuorostaan naapuripitäjäläisten haltuun. Kurkijoen Pentti Kemppisen, Saini Revon ja Raimo Alkin yhteistulos oli 1948 g. Hyvänä kakkosena Hiitolan joukkue Viljo Ylönen, Sari Latva-Valkama ja Launo Salmelainen joiden yhteistulos oli 1235 g.

Suurimman saaliin arvauksen voitti Raija Laaksonen vain 1g heitolla.

Saamattomien kesken(2) arvottiin ”melkein” hopeinen kalatarjotin, jonka sai Pauli Salmelainen.

Kilpailun päätteeksi pidettiin arpajaiset, nautittiin mukavasta yhdessäolosta sekä Hiitolan Pitäjätseuran tarjoamista makkaroista ja pullakahveista.

Lahjoituksina saaduista arpavoitoista riitti jokaiselle

Onnellisia palkinnon saajia, vas. Pentti Kemppinen, Sari Latva-Valkama, Saini Repo, Raimo Alki, Raija Laaksonen, Viljo Ylönen, Pertti Inkinen.

jotakin. Kiitos lahjoittajille ja kaikille tavalla tai toisella järjestelyihin osallistuneille. Molemmista sarjoista palkittiin 3 parasta mitaleilla

Miehet

Kemppinen Pentti	886g
Ylönen Viljo	535g
Alki Raimo	527g
Inkinen Pertti	476g
Mäki Jouko	411g
Salmelainen Launo	212g
Kaijo Kari	137g

Jantunen Martti	111g
Kemppinen Seppo	102g
Vepsä Jouko	99g
Häkli Eero	83g
Heinonen Teuvo	81g
Kaljunen Seppo	80g
Repo Martti	71g
Jantunen Pertti	46g

Vihavainen Pertti	31g
Valkeapää Pekka	27g
Naiset	
Repo Saini	753g
Latva-Valkama Sari	488g
Laaksonen Raija	190g
Jantunen Aino	146g

Raija Laaksonen

Rautatiemitali

Kari Rahialan kokoelmasta

Elisenvaaran-Lappeenrannan rautatien valmistumisen kunniaksi lyötiin 1937 mitali, jonka suunnittelivat J. Ungern ja Teuvo Veikko Kylliäinen. He ovat suunnitelleet myös Porin-Haapamäen ja Simpeleen-Paikkalan yhdysradan mitalit.

Mitaliin on stansattu Arvi Oksalan nimi. On luultavaa, että hän on saanut mitalin lahjaksi. Ky-

seessä on todennäköisesti diplomi-insinööri Arvid (Arvi) Adiel Oksala (1891-1949), joka Wikipedian mukaan oli kansanedustaja vuosina 1930-1949 ja Suomen puolustusministeri viisi vuotta 1930-luvulla. Oksala oli palvellut mm. insinöörinä rautatierakennuksilla 1914-1916 ja 1918-1919 ja oli Sortavalan kaupunginvaltuuston ja -hallituksen jäsen vuosina 1926-1936.

Tiedot koonnut
Tapio Nikkari

Muistelmii Tabesta huumorilla

Mieki laitan lusikkain siihe Taapen sekahetelmäsoppaa, häähä olj oikii "hetelmä".

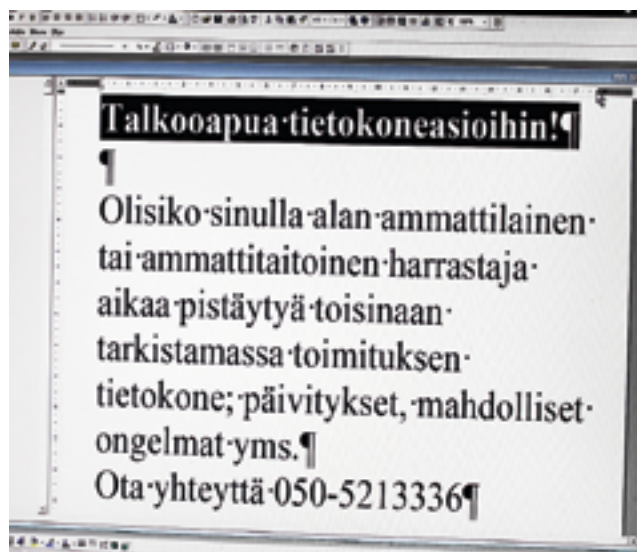
Taape kirjuttel "Jallu" lehtie, puhetta olj siint Renkkelinki rakkaust. Taape tienas lehelt isot rahat.

Sen jälkie Renkkelki julkas omat kaks' osaset muistelmät.

I osa: Elämäni suurin munaus.

II osa: Munieni suurin elämys.

Paavo Kärhä

Kevätretki Kemiönsaarelle

Perinteinen kevätretki yhdessä pyhäjärveläisten kanssa suuntautuu 18.5.2013 halki Länsi-Uusimaan kohti Varsinais-Suomea. Kohteemme on rannikolla n.150 km päässä Helsingistä sijaitseva, kulttuuristaan rikas Kemiönsaari (Kimitoön). Kunta koostuu viimeksi 2009 tehtyjen kuntaliitosten jälkeen aiemmista Dragsfjärdin, Kemiön, Västansfjärdin ja Hiittisten kunnista.

Kemiönsaarella nousee oppaaksemme elokuvaneuvos Kari Uusitalo. Hän on pitkään viettänyt kesiansa saarella ja tuntee sen erinomaisesti. Uusitalo on Vpl. Pyhäjärvi-seuran kunniajäsen, joka nuorena opiskelijapoikana oli perustamassa seuraamme ja toimi 13 vuotta seuran ensimmäisenä sihteerinä.

Kemiönsaarella on peräti 7 kirkkoa, joista kulttuurikierroksen alkajaisiksi tutustutaan paikallisen kemiönsaarelaisen oppaan johdolla niistä ehkä kauneimpaan, hienosti entistöityyn Dragsfjärdin puukirkkoon. Se rakennettiin 1753-1755 kirkonrakentaja Antti Piimäsen johdolla. Kirkon jälkeen ajamme nauttimaan tulokahvit Anitta ja Kari Uusitalon kesäpaikkaan Ölmosiin, missä kuulemme paikan historiasta.

Kahvittelun jälkeen vierailemme Amos Anderssonin kesäpaikkana toimineessa Söderlångvikin kartanossa, näemme taidekokoelmia ja tutustumme vanhaan kartanorakennukseen ja sitä ympäröivään puistoon.

Retkipäivän lounas, runsas kalapainotteinen buffet,

Kesäkemiönsaarelainen, pyhäjärveläisjuurinen elokuvaneuvos Kari Uusitalo esittelee retkellä Kemiönsaarea ja sen kulttuurikohteita. Kuva Vpl. Pyhäjärvi-seuran 55-vuotisjuhlasta maaliskuussa 2012.

nautitaan Kasnäsin paviljongin ravintolassa klo 13.30. Siellä on myös merellisiä nähtävyyksiä ja Sinisimpukan luontokeskus. Lounaan jälkeen jäljellä ovat vielä tutustuminen Taalintehtaan ruukkimiljööseen ja paluureitin varrelle Kemiönsaarelle jäävään Sagalundin ulkomuseoalueeseen, missä halukkaat voivat siemaista omakustanteiset kahvit.

Ilmoittautumiset ja reitti

Liikkeelle lähdetään lauantaina 18.5.2013 Helsingistä Pääpostin ja Kiasman välisen aukion laidasta linja-autojen turistipysäkiltä klo 8.00. Valkoisessa tilausajobussissa teksti Myllymäki.

Kuljettajanamme toimii useiden aiempien vuo-

sien retkiltä tuttu Göran Segersvärd. Mukaan voi halutessaan liittyä jo busin tuloreitiltä Hyrylästä, linja-autoasemalta klo 7.30. Paluu Helsinkiin on n. klo 18-19 mennessä.

Retken hinta Kemiönsaarelle kuljetuksineen, opastuksineen, lounaaineen, kahvituksineen ja pääsymaksuineen on 40 €, mikä kurkijokelaisilta kerätään linja-autossa. Tiedustelut ja ilmoittautumiset retkelle viim. 14.4.13 mennessä Maiju Salakarille, puh. 050 518 0144, maiju100@elisaset.fi tai Heljä Suverille, puh. 040 567 3207, helja.suveri@elisaset.fi

Tervetuloa mukaan sisältö-rikkaalle kevätretkelle merellisiin maisemiin!!!

Kurkijoki-Seura ry
Vpl. Pyhäjärvi-seura ry

Kurkijokelaisten 67. Pitäjäjuhlat 10.-11.8.2013 Loimaalla.

KAIPAATKO VANHOJA VUOSIKERTOJA?

Vanhoja täysiä ja vajaita vuosikertoja löytyi loimaalaisen Soldanin talon tyhjennyksen yhteydessä.

Seuraavat täydet vuosikerrat myynnissä hintaan 15 € + toimituskulut:

1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1986, 1991, 1993, 1994, 1995, 1996(4 kpl), 1997(2 kpl), 1998(3 kpl), 2001.

Vajaat vuosikerrat, puuttuu 1-5 lehteä hintaan 5 € + toimituskulut.

1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1985, 1987, 1989, 1990, 1993, 1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002.

Tilaukset toimituksesta ti ja to p. 050-521 3336 tai sähköpostitse: toimitus@kurkijoki.fi.

Eskon puumerkki

Murteella

Vastaukset

1. Kapea
2. Viitsiä
3. Kannikka leivästä
4. Heikko
5. Sauma vaatteissa
6. Selvittää laskut / palkat
7. Kovasin
8. Ontua
9. Oven puinen pyörivä salpa
10. Kömpelö kätinen

Murresanat koonnut Raija Laaksonen.

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajaja

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN OY

asianajaja, varatuomari
Heikki Rantanen
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, 0400 740550
toimisto@heikkirantanen.fi
www.heikkirantanen.fi

Kurkijoki taiteilijan silmin

Koiviston kirkosta Kurkijoen kirkoksi

Tauno Nikkilä Lahdesta kertoo, miten Kurkijoen kirkon taulu löysi tiensä heidän kotinsa seinälle.

”Meillä on Kurkijoen kirkkoa esittävä öljyväri-työ. Siinä on signeeraus: ”Poutiainen -56”. Taiteilija on minulle tuntematon. Taulun koko 40 x 50 cm.

Ostin taulun joitakin vuosia sitten Saarijärveltä ns. ”rompetorilta”. Myyjä väitti sitä Koiviston kirkoksi. Kerroin hänelle että kun Koiviston kirkko on kivikirkko niin kuva ei oikein ”stemmaa”. Hän totesi, että

kun hän on sen hankkinut Pohjois-Karjalasta jonkun Rakköläisen kuolinpesän huutokaupasta, niin kai ne nyt sen paikan paremmin tiesivät. Totesin, että Kurkijoen Rakköläisiä kyllä oli, koivistolaisista en ole varma. Olkoon sitten mistä vaan, haluatko sen ostaa ja minähän halusin, hinta sovittiin ja niin taulu on meillä. Siinä lienee ollut aikanaan hienommat kehukset, koska nykyiset on joku jälkeensä vaihtanut, meille aihe on tärkein.”

HUOM!

**Talkoomatkalle
ilmoittautuminen muuttunut!**

**Ilmoittautuminen
viimeistään 8.4.
klo 12.00 mennessä**

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisten ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **49 eur.** Tilattuna n. 1,80 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

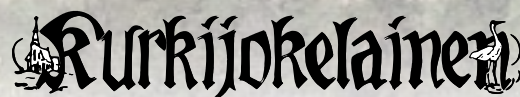
Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuussa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

LUKIJAMATKAT

II Talkoomatka Kurkijoelle

to-su 23.-26.5.

- teemana siistiä hautausmaita ja kirkonmäkeä

Alustava matkaohjelma:

to: Turku-Loimaa-Helsinki-Syväoro Parikkala (jos lupa järjestyy)-
Elisenvaara-Kurkijoki tai

Turku-Loimaa-Helsinki-Viipuri-Kurkijoki

pe: klo 9-15 talkootyötä, iltapäivällä kiertoaajelu Vätikkään ja Tervuon

la: klo 9-12 talkootyötä, iltapäivällä kiertoaajelu Elisenvaaraan

- mahdollisuus omakustanteisiin kotipaikkakäynteihin takseilla

su: Kurkijoki-Käkisalmi-Viipuri-Helsinki-Loimaa-Turku

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa ”Mihailin hotellissa” 2-4

hengen huoneissa ja tarvittaessa kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /päivä,

paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut.

Jos talkoolaisia ei tule riittävästi, niin loppupaikat täytetään muilla

matkalaisilla ilmoittautumisjärjestyksessä.

290 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut

+ tarvittaessa ryhmäviisumi 68 €

III Valamon luostari-Kurkijoki

pe-ti 7.-11.6.

Alustava matkaohjelma:

pe: Loimaa-Helsinki-Vaalimaa-Viipuri-Käkisalmi-Kurkijoki

la: kiertoaajelu Kurkijoella

su: kotiseutumatkoiden päivä

la: Kurkijoki-Sortavala-Valamo, opastettu kierros Valamossa,

yöpyminen Valamossa

su: Valamo-Sortavala-Niirala-Lappeenranta-Helsinki-Loimaa-Turku

Majoitus: 3 yötä Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa ”Mihailin

hotellissa” 2-4 hengen huoneissa ja tarvittaessa

kotimajoituksessa, 1 yö Valamossa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /päivä,

paitsi tiistaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut

480 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut

+ tarvittaessa ryhmäviisumi 69 €

(hintaa tarkentuu helmikuun loppuun mennessä,

kun Valamon hinnat varmistuvat)

IV Kurkijoki

to-su 15.-18.8.

teemana Kurkijoen kirkolliset rakennukset

Alustava matkaohjelma:

to: Loimaa-Helsinki-Rajahovi-Viipuri-Käkisalmi-Kurkijoki

pe: kiertoaajelu Kurkijoella, kirkot, pappilat, hautausmaat yms.

la: kotiseutumatkoiden päivä, iltakävely Lopotissa

su: Kurkijoki-Käkisalmi-Viipurin linna-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa ”Mihailin hotellissa” 2-4

hengen huoneissa ja tarvittaessa kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /päivä,

paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut

340 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut

+ tarvittaessa ryhmäviisumi 68 €

Viisuminhankintaa varten pitää täyttää
viisuminanomuskaavake ja liittää mukaan 1 kpl passikuvia sekä
kopio voimassaolevan passin kuvavivusta.

Passin tulee olla voimassa vähintään 6 kk matkan jälkeen.

Viisumianomuskaavake lähetetään toimituksesta kirjeen
yhteydessä tai sen voi poimia mm. Neva Toursin sivuilta: www.turunnevatours.fi

**Sitovat ilmoittautumiset KURKIJOKELAISEN TOIMITUKSEEN,
matka II 8.4. mennessä, matka III 30.4. mennessä,
matka IV 4.7. mennessä.**

Ilmoittautumisia otetaan vastaan tiistaisin ja torstaisin

klo 9-14, puh., 050-521 3336

Ilmoittautuneille postitetaan tarkempi matkaohjelma ennen
matkan alkua.

Matkat toteutuvat, jos lähtijöitä on vähintään 30. Matkoille II
(talkoomatka) ja III (Valamon matka) mukaan mahtuu korkeintaan
35 henkilöä.

Muutokset alustavaan ohjelmaan ja hintoihin mahdollisia.

Vastuullinen matkanjärjestäjä:

**Turun
NEVA TOURS OY**